Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Scînteia

Organ al Comitetului Central al P.M.R.

Anul XXXIV Nr. 6604 | Joi 29 aprilie 1965 | 6 PAGINI — 30 BANI

ÎN ZIARUL DE AZI

■ Economie, finanțe, statistică *(pag. a III-a)*

■ *Viața culturală* *(pag. a IV-a)*

ÎN ÎNTÎMPINAREA CONGRESULUI PARTIDULUI ȘI A ZILEI DE 1 MAI

SIDERURGIȘTII RAPORTEAZĂ

Siderurgiștii hunedoreni desfășoară o însuflețită întrecere pentru sporirea producției de metal și îmbunătățirea calității oțelului și laminatelor. Ei își îndeplinesc cu succes sarcinile de plan și angajamentele luate în întrecerea socialistă pentru etapa pînă la 1 Mai. De la începutul anului și pînă acum Hunedoara a realizat peste plan 2 300 tone de cocs metalurgic, 22 723 tone de minereu aglomerat, 29 330 tone de fontă, 14 700 tone de oțel Martin și electric și 26 751 tone de laminate. Combinatul siderurgic a obținut în acest timp o producție marfă suplimentară în valoare de 46,4 milioane lei. La prețul de cost economiile întrec pînă acum cifra de 11 milioane de lei.

Hotărîrea cu privire la convocarea celui de-al IV-lea Congres al partidului a dat întrecerii siderurgiștilor un avînt sporit. Ei au analizat multilateral posibilitățile și rezervele interne existente și și-au propus ca în cinstea acestui important eveniment să depășească, pînă la 1 iulie, planul la producția globală cu 22 milioane de lei, la producția marfă cu 54 milioane de lei, să sporească productivitatea muncii cu 0,8 la sută, să realizeze economii la prețul de cost în valoare de 14 milioane de lei și să obțină beneficii peste plan de 500 000 de lei.

În cadrul consfătuirilor de producție, care au avut loc în aceste zile, siderurgiștii au stabilit sarcini concrete pentru fiecare secție. Furnaliștii Ilie Mitică, Alexandru Olaru, Nicolae Mărculescu, vorbind în numele colectivelor lor, s-au angajat să realizeze pînă la 1 iulie, peste plan, 35 000 de tone de fontă, să reducă consumul de cocs cu 30 kg pe tona de fontă și procentul de declasate cu 10 la sută. Oțelarii Pavel Hangan, Ilie Bleotu, Alexandru Nojogan și Florian Haiduc au arătat că oțelarii vor produce în plus 17 000 de tone de oțel Martin și electric ; se va perfecționa tehnologia de elaborare a oțelului pentru rulmenți, țagle, țevi, osii de vagoane, sape cu role pentru foraj ; se vor elabora noi mărci de oțeluri înalt și slab aliate sau oțeluri carbon de calitate pentru construcția de mașini.

Pentru sectorul de laminoare se prevede : depășirea planului de producție cu încă 10 000 de tone de blumuri, țagle, profile, benzi și sîrmă ; asimilarea unei largi game dimensionale de profile ; extinderea laminării la toleranțe negative și îmbunătățirea calității laminatelor.

Realizările înscrise pînă acum pe graficele întrecerii sînt o dovadă grăitoare a hotărîrii siderurgiștilor hunedoreni de a da în cinstea Congresului partidului metal mai mult, de calitate superioară.

Laurențiu VISKI
coresp. „Scînteii"

SPRE NOI SUCCESE

SUCEAVA (coresp. „Scînteii"). — Colectivul Combinatului de celuloză și hîrtie din Suceava și-a îndeplinit planul la producția globală și la producția marfă pe primele patru luni ale anului cu 4 zile mai devreme. Concomitent, au fost realizate și angajamentele luate în întrecerea socialistă pentru etapa pînă la 1 Mai. Valoarea producției globale dată peste plan se ridică la 1 477 000 lei, iar a producției marfă — la 2 100 000 lei. Productivitatea muncii a crescut cu 2,3 la sută față de prevederi și s-au realizat economii suplimentare prin reducerea prețului de cost de 727 000 lei.

Analizînd în consfătuirile de producție posibilitățile existente în întreprindere, muncitorii, inginerii și tehnicienii de aici și-au exprimat hotărîrea de a întîmpina cel de-al IV-lea Congres al partidului cu noi succese în muncă. Ei și-au propus ca pînă la 1 iulie să obțină o depășire a planului la producția globală de 2 500 000 lei, la producția marfă — de 3 000 000 lei, să realizeze economii suplimentare la prețul de cost de 800 000 lei și beneficii peste plan de 1 milion lei. Totodată, colectivul combinatului și-a prevăzut ca, pînă la sfîrșitul anului, să depășească planul la producția globală cu 5 milioane lei, față de 4 200 000 lei cît prevedea angajamentul inițial, iar la producția marfă — cu 5 500 000 lei, față de 1 200 000 lei. Se vor obține economii suplimentare de 1 600 000 lei față de 1 100 000 lei cît prevedea angajamentul luat la începutul anului și 2 milioane lei beneficii peste plan.

LA „IZVOARELE" PETROLULUI

CRAIOVA (coresp. „Scînteii"). — Sondorii de la Întreprinderea de foraj Craiova au raportat că și-au depășit angajamentele luate în întrecerea socialistă pentru etapa pînă la 1 Mai. „În angajamentele luate — ne spune ing. Leontin Măciucă, directorul întreprinderii — noi am prevăzut să forăm peste sarcinile de plan 1 800 m. Dar, pe parcurs, colectivul nostru a scos la iveală importante rezerve interne care, puse în valoare, ne-au dat posibilitatea să ne depășim angajamentul luat. Extinzînd folosirea turbinei la peste 70 la sută din totalul lucrărilor de foraj, urmărind zilnic producția pe bază de grafice, stabilite pe sonde și operații, brigăzile reușesc să utilizeze mai bine capacitatea instalațiilor de foraj. Durata de săpare a unei sonde la adîncimea de 2 500 m a fost astfel micșorată cu peste 50 de zile față de media înregistrată de întreprindere în 1963".

Pe agenda întrecerii socialiste, sondorii acestei întreprinderi au înscris pînă acum 4 000 m forați peste plan.

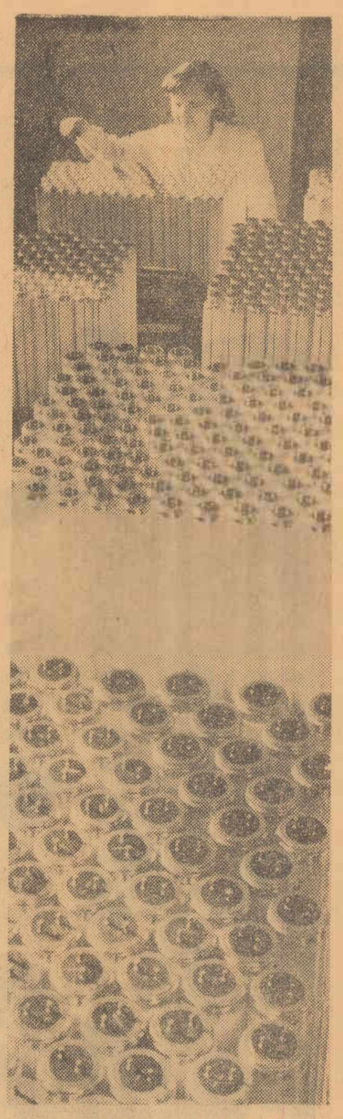

Tuburi pentru iluminat electric produse de fabrica „Electrofar" din Capitală

Colectivul Atelierelor „9 Mai" din Capitală produce utilaj de construcții. În fotografie : **muncitori din secția a III-a montaj** — (în stînga) **Vasile Dinu, lăcătuș,** (în mijloc) **Petre Șoimăreanu, lăcătuș montor, Alexandru Popa, șef de atelier montaj, Constantin Cucu, șef de brigadă,** (în dreapta) **Nicolae Cămășoiu, sudor electric**
Foto : **Gh. Vințilă**

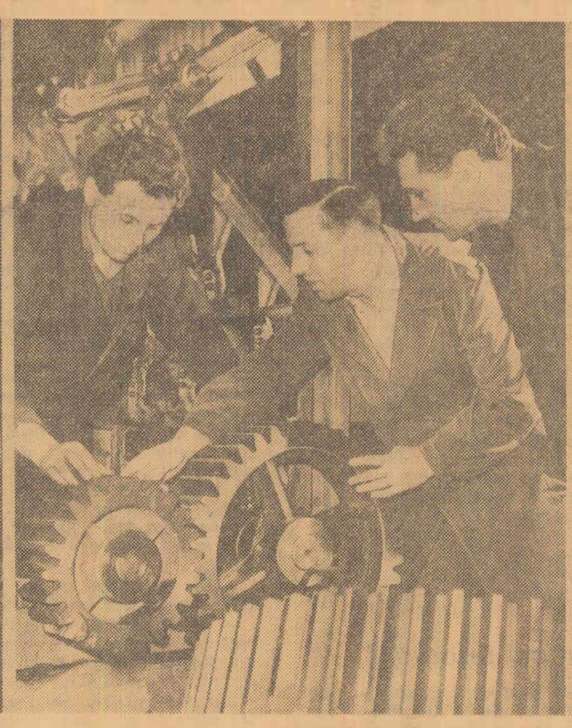

ANII CARE ARD

de Ion BĂIEȘU

Primul meu reportaj (rog a mi se ierta confesiunile) l-am scris despre un tînăr. Era secretar de partid într-un sat din raionul Tîrgu Frumos. În vîrstă de 26 de ani, era acest bărbat un munte de om, cu părul galben și cu ochii albaștri, cumsecade și liniștit, cu mișcări puține, oarecum timid. Îmi amintesc că noaptea, după ce s-a terminat o ședință la care am asistat împreună, m-a invitat la el acasă să iau masa. Am mers prin niște noroaie imense (el din cînd în cînd mă lua la subsuoară) și am ajuns pe o coastă, unde se afla casa lui. Înainte de a intra în curte, omul mi-a cerut să-l iert pentru încăperea modestă. Casa era într-adevăr modestă, era de fapt un șopron. Casa lui adevărată, pe care o ridicase cu mîinile lui, arsese într-o noapte, de la șomoiogul de cîlți înmuiat cu gaz al unui dușman al satului, unul care se jurase pe viața lui că va face prăpăd dacă în fruntea gospodăriei colective înființate atunci va fi aleasă o femeie (era a doua femeie președintă de gospodărie colectivă după Maria Zidaru). Colectiviștii au ales-o pe acea femeie, la propunerea secretarului de partid cu părul galben și ochii albaștri, iar în noaptea următoare casa lui a ars pînă la temelie. Din această pricină locuia, împreună cu cinci copii într-un șopron, (nu avea să stea prea mult acolo, pentru că în două săptămîni satul întreg — colectiviștii și cei care erau încă individuali — a venit să-l ajute să-și facă o casă nouă, fiecare aducînd o scîndură sau o grindă). Dimineața, cînd ne-am despărțit, secretarul mi-a spus, ca să-mi spulbere dintr-un singur cuvînt melodrama care tremura în cuvintele mele: „lasă, bre, c-o să fie bine".

Pe vremea aceea eram adolescent și am scris reportajul cu lacrimi în ochi. Era primul comunist despre care scriam. Am început de atunci să-i întîlnesc alergînd pe toate coclaurile țării, pe cei care erau prima generație ce trăia cu întreaga frumusețe și puritate a anilor săi tineri, sub soarele socialismului. I-am văzut cum intrau în istorie, devenind eroi fără să știe, arzînd cu întreaga lor ființă în roșia viitoare a steagului partidului. Aș vrea să-mi amintesc despre toți (la treizeci de ani sîntem năpădiți de atîtea amintiri frumoase !), dar n-am să pot scrie decît despre cei cu biografii mai deosebite.

Pe vremea cînd se construia Uzina cocso-chimică de la Hunedoara și se ridicau unele dintre gigaticele turnale care produc astăzi metal de mulți ani, era comandantul taberei de brigadieri un tînăr care azi are o muncă de răspundere într-un minister. Pe omul acesta, (eram reporter la ziarul de șantier), îl urmăream obsedat de gîndul de a scrie despre el, mă fascina prin felul lui cu totul deosebit de a-și arăta dragostea față de oameni. Locuiam în aceeași baracă cu el (barăcile se înșirau pe locul unde se află azi superbul oraș „O. M." din Hunedoara) și eram uluit (și continui să fiu și azi uluit) de faptul că nu dormea aproape deloc. După ce sfîrșea pe la unu-două noaptea ședința de comandament trăgea o raită prin tabără ca să vadă cum dorm băieții. Mă țineam după el. Pe la trei se vîra în cameră ,pentru ca peste o jumătate de oră să-l văd ieșind și pornind misterios pe o potecă. Plecam tiptil după el. Unde credeți că se ducea ? Pe șantier. Era o brigadă a unui moldovean care pierduse steagul de fruntașă și care ieșea pe la ora trei la lucru, să fure nu știu cîte procente brigăzii din Craiova care le luase trofeul. Cînd se apropia comandantul la vreo două sute de metri de șantier se auzea un fluierat scurt (silueta lui masivă nu putea fi confundată) și toți moldovenii dispăreau ca potîrnichile. Sigur că nu mai e cazul să vă spun că băieții aceștia lucrau voluntar și că plecau acasă (cei mai mulți rămîneau pe șantier și se calificau) cu o simplă însignă de brigadier ca răsplată concretă. Ei nu știau ce înseamnă eroism, ei răspunseseră la o chemare a partidului, cu întreaga credință a tinereții lor. Ei știau și credeau că tot ceea ce fac este pentru țara lor, pentru un viitor care se vedea cu ochiul liber, aproape de ei — așa le spusese partidul — și așa a fost. După un asemenea ideal tînjiseră multe generații tinere ale acestei țări, cu visurile acoperite în mucegai și silă, dar fericirea de a-l fi găsit o cunoaștea numai generația mea — veșnică și fierbinte recunoștință celor care au născut această sublimă realitate, solidă rampă de lansare, de pe care toate năzuințele noastre au fulgerat victorioase spre înălțimi.

Trec mai departe și vă povestesc că acum vreo șapte ani l-am cunoscut într-un sat din raionul Filiași pe un tînăr mărunțel care era secretar de U.T.M. Băiatul acesta era atît de frumos și fizicește și sufletește, încît un poet tînăr cu care eram atunci în sat zicea că nu se poate scrie literatură despre un asemenea om, pentru că e incredibil. El se înscrisese în gospodărie printre primii din sat, nu lipsise de ani de zile nici măcar o zi de la treabă, munca de organizație mergea ca ceasul, făcuse cu utemiștii o faptă de eroism lucrînd o zi și o noapte la salvarea unor terenuri de la inundația Jiului și se hotărîse să urmeze liceul, pentru a putea apoi urma agronomia, ca să vină inginer agronom în sat. Sediul organizației U.T.M. era plin cu „Geografii" și „Fizici" (m-a rugat să-i trimit o „Chimie" de la București), secretarul de partid era nespus de mîndru de el și-l „vedea" viitor președinte. Nici pînă în ziua de azi nu știu de ce poetul acela credea că tînărul despre care e vorba e prea frumos și, de aceea, incredibil pentru literatură.

(Continuare în pag. II-a)

Stațiunea centrală de apicultură și sericicultură de la Băneasa. Se controlează familiile de albine
Foto : **M. Cioc**

IN OBIECTIV: RECOLTA 1965

Au terminat semănatul porumbului

BUCUREȘTI (coresp. „Scînteii"). Mecanizatorii din S.M.T. și membrii cooperativelor agricole de producție din regiunea București au semănat pînă în seara zilei de 27 aprilie 346 000 ha, adică 95,3 la sută din suprafața planificată. **Cooperativele agricole din raioanele Alexandria, Drăgănești-Vlașca, Urziceni și Giurgiu** au încheiat această importantă lucrare.

★

CONSTANȚA (coresp. „Scînteii"). **Unitățile agricole din raionul Negru Vodă, precum și cele care aparțin de orașul Constanța,** au terminat primele pe regiune semănatul porumbului. Mult avansate sînt și gospodăriile agricole de stat și cooperativele agricole de producție din raioanele Istria și Hîrșova. Pînă în seara zilei de 27 aprilie în regiunea Dobrogea au fost însămînțate peste 142 000 hectare cu porumb.

★

PLOIEȘTI (coresp. „Scînteii"). — În regiunea Ploiești au fost însămînțate cu porumb aproape 120 000 hectare, reprezentînd 78 la sută din suprafața prevăzută. În **raioanele Mizil și Ploiești,** însămînțatul porumbului s-a terminat.

★

GALAȚI (coresp. „Scînteii"). — Ieri după-amiază s-a terminat semănatul porumbului și **pe ogoarele raionului Făurei,** regiunea Galați.

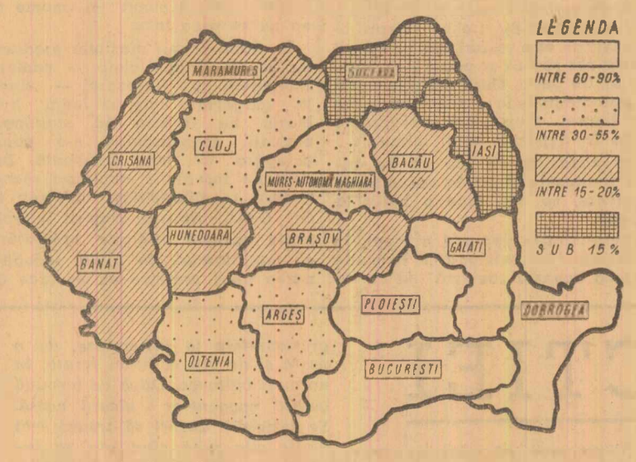

Situația însămînțării porumbului la data de 28 aprilie 1965

Ritm intens în toate regiunile!

In toate regiunile țării au fost intensificate lucrările agricole. Din evidența cu privire la mersul acestor lucrări rezultă că pînă la 28 aprilie sfecla de zahăr și floarea-soarelui au fost însămînțate pe 95 la sută și respectiv 92 la sută, iar cartofii pe 65 la sută din suprafețe.

La sfecla de zahăr și floarea-soarelui au rămas de însămînțat suprafețe mai mari în regiunile Suceava și Iași. La plantatul cartofilor se realizează încă un ritm nesatisfăcător în regiunile Suceava, Mureș-Autonomă Maghiară, Iași și Bacău.

În cooperativele agricole de producție din regiunea București semănatul porumbului este pe terminate, iar în regiunile Dobrogea și Ploiești, unitățile agricole socialiste au realizat aproape 80 la sută. În ultimele zile, ritmul semănatului a fost mai intens și în regiunile Galați, Banat, Oltenia, Crișana și altele. Semănatul porumbului continuă să se desfășoare încă sub posibilități în regiunile Iași, Suceava, Maramureș, Hunedoara.

Consiliul Superior al Agriculturii recomandă să se urmărească în continuare starea terenului și imediat ce se creează condiții chiar pe porțiuni de tarlale să se lucreze la semănat cu toate forțele existente.

Regiunea Crișana

Nu mai e timp de așteptat

În regiunea Crișana, datorită condițiilor climaterice favorabile, lucrările agricole de primăvară au început mai devreme decît în alte regiuni ale țării. Acest lucru a permis unităților agricole socialiste să însămînțeze, într-un ritm mai intens, culturile din epoca I, lucrare care, cu unele excepții, a fost terminată. Începînd însă cu a doua jumătate a lunii aprilie timpul a devenit instabil, stînjenind însămînțarea porumbului, cultură care în regiune ocupă o suprafață de circa 150 000 hectare.

Acolo unde s-a folosit fiecare zi, fiecare oră bună de lucru, suprafețele însămînțate cu porumb au continuat să crească. Este semnificativ exemplul cooperativei agricole din Vaida, raionul Oradea. Inginerul agronom Iuliu Deac a identificat terenurile mai zvîntate și în cîteva zile s-a terminat însămînțatul porumbului pe întreaga suprafață prevăzută. Bine s-a organizat munca și în numeroase cooperative agricole din raioanele Marghita, Șimleu și altele unde semănatul porumbului s-a desfășurat într-un ritm viu și la un nivel agrotehnic superior.

În ultimele 3 zile, în regiunea Crișana vremea a fost frumoasă. Luni 26 aprilie în raioanele Oradea și Marghita se lucra de zor la semănatul porumbului și plantatul cartofilor. La cooperativele agricole de producție din Ciuhoiu, Fegernic, Sîntimbreu, Sălard, mecanizatorii de la S.M.T. Episcopia Bihorului și Săcueni ieșiseră la cîmp încă din zorii zilei. Pînă seara, la cooperativa agricolă din Fegernic s-au însămînțat 100 ha cu porumb din cele 320 ha. Și la cooperativele agricole din Roșiori, Mihai Bravu, Diosig și altele există preocuparea pentru grăbirea semănatului. Pînă luni seara la cooperativa din Roșiori s-au semănat 75 hectare din cele 300 hectare prevăzute a fi cultivate. Dar la Roșiori ca și la Mihai Bravu semănatul porumbului putea să se facă pe suprafețe mult mai mari sau să fie chiar terminat, dacă cooperatorii de aici dovedeau aceeași sîrguință ca și vecinii lor din Vaida. Și în alte locuri se manifestă delăsare. După 3 zile ploioase timpul a devenit favorabil. Cu toate acestea pe tarlaua de 75 hectare, bine zvîntată, a cooperativei agricole din Biharia, două din cele 6 tractoare de la S.M.T. Episcopia Bihorului au așteptat pînă aproape de amiază ca să înceapă lucrul, deoarece au trebuit reglate mașinile. De ce nu s-a făcut acest lucru din timp? Astfel se puteau însămînța multe hectare în plus. La ora prînzului, la cooperativa din Tămășeu erau „aliniate" 4 tractoare iar unele erau plecate la S.M.T. Episcopia Bihorului pentru... reparații. În loc să discuiască și să semene pe terenurile zvîntate, tractoarele au stat toată ziua nemișcate în așteptarea unor zile mai călduroase. De altfel, pînă luni seara, în 13 cooperative agricole din raionul Oradea, printre care Chijic, Alparea, Nojorid, Mierlău, Lăzăreni nici nu începuse încă semănatul porumbului. Așa se face că în cooperativele agricole din raionul Oradea, pînă la aceeași dată, din cele aproape 20 000 hectare s-au însămînțat cu porumb numai 1 705 hectare.

În raionul Marghita situația este ceva mai bună. Trebuie spus însă că și aici sînt unități, printre care cele din Mișca, Petreu, Chiraleu, Resighea, Balc, Suplac, Abrămuți etc., unde semănatul porumbului se tărăgănează.

Suprafețe foarte mici cu porumb s-au semănat și în raioanele Salonta, Criș, Ineu. Și mai slab stau lucrările în unitățile trustului regional Gostat unde s-au semănat doar 10,6 la sută din suprafețele prevăzute. Pînă în seara zilei de 27 aprilie în regiunea Crișana s-au însămînțat circa 21 000 hectare cu porumb reprezentînd doar 15 la sută din suprafața planificată.

H. GROSU
coresp. „Scînteii"

ANII CARE ARD

(Urmare din pag. I-a)

La ziarul la care am lucrat pînă de curînd au venit cu ani în urmă două scrisori : una din Baia Mare și alta din Teliuc în Baia Mare, la Combinatul chimico-metalurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej", un tînăr săvîrșise o faptă de eroism, salvînd un cuptor de topit plumbul la care se produsese o avarie neașteptată. M-am dus să-l cunosc și mi-amintesc că am stat de vorbă într-o înserare, în curtea casei lui. Nevasta îi născuse chiar atunci, în ziua în care săvîrșise el acel act (e o coincidență, nu fac caz de ea) și de aceea m-a rugat foarte mult să nu scriu despre el, ca să nu afle nevasta că și-a riscat viața. Nu era vorba de paradă, omul acela era un băiat simplu, nici măcar nu fusese răsplătit pentru fapta lui. (Cînd l-am întrebat cum de nu i s-a dat o primă specială, m-a întrebat surprins : pentru ce să-i dea primă ? Dacă el era acolo, de serviciu la cuptor, normal era ca el să sară și să salveze, pentru ce să i se dea o primă ?).

De la Baia Mare m-am dus la Teliuc ca să-l cunosc pe un băiat de 22 de ani care lucrase sus pe funicular, la 80 de metri înălțime, pe un ger cumplit (un alt Iacob Onisia al lui Geo Bogza) ca să repare o avarie Nu era un lucru simplu : furnaliștii din Hunedoara nu-și puteau face planul dacă nu aveau minereu, oțelarii nu aveau ce pune în cuptoare. Maiștrii dăduseră alarma, plecaseră mașini după ingineri pe acasă, pe la mecanicii de revizie cei mai pricepuți, dar tînărul acesta, un mutulac de la care nu se putea scoate un cuvînt s-a urcat sus pe stîlpul de metal, fără să mai aștepte pe nimeni, a pornit-o pe cablu, agățat ca o gorilă, a ajuns la locul cu pricina și a început reparația. Au sosit repede inginerii, directorul, maiștrii, lăcătușii, i-au strigat să coboare, dar el tăcea și lucra. Cînd s-a enervat, a cerut să i se aducă niște material, i s-a trimis pe celălalt cablu, el s-a agățat de acest cablu, cablul a căzut cu el vreo zece metri, dar prin extensie și-a revenit și s-a prins de celălalt cablu, apoi și-a văzut de treabă pînă la sfîrșit. Am stat cu el de vorbă (l-am găsit la o nuntă, era „ajutor de ginerică") dar n-am putut să scot de la el nimic, chiar taică-su mi-a zis că nu e posibil : „nu știu, domnule, ce e în capul lui, tace de parcă ar plăti taxă pe vorbe"

Despre cine aș putea să mai vorbesc ? Despre tinerii care au ridicat digul din Balta Dunării, digul care ocrotește cîteva mii de hectare de aur ce au adus recolte fabuloase gospodăriei de stat din Pietrotu. Treaba s-a făcut într-o toamnă și vă dau un singur amănunt : brigada de utemiști din comuna Cocargeaua își făcuse norma și trebuia să plece acasă, era rîndul altei brigăzi din aceeași comună. În fruntea celor două brigăzi se aflau doi veri. În ziua respectivă vine brigada cea nouă ca să le locul brigăzii celei vechi. Cei vechi nu voiau să plece : era frumos pe șantier, era distracție, responsabilul cultural merita făcut director la estradă, în fiecare seară băieților nu le venea să se culce — acesta era unul dintre motive. Brigada cea nouă trebuia însă musai să plece pentru că nu era loc în dormitoare pentru cei noi. Vărul cu brigada cea nouă l-a zis vărului celălalt : „Vere, dacă nu pleci, să fiu al dracului dacă nu te bat !" Și l-a și ars una, ceea ce a făcut pe responsabilul taberei să lase afacerea moartă, ca să nu aflăm despre ea noi, cei de la ziar.

Am scris cu ani în urmă un articol intitulat (nu pretind nimănui să-și aducă aminte de el) „Cum ați fi procedat ?" Era vorba despre un învățător din Apuseni, B. Ion, care s-a întors după terminarea școlii în satul lui, un sat foarte mic, așezat pe o coastă de deal. Tînărul învățător s-a pus imediat pe treabă și, în cîteva luni, a ridicat, împreună cu toți oamenii din sat, o școală nouă. Era deputat comunal, proaspăt candidat de partid, toți oamenii se mîndreau cu el Tocmai atunci, logodnica lui, cu care fusese coleg de școală pedagogică, s-a săturat brusc de viața rurală și i-a cerut imperios să plece la oraș, adică la Cluj. El nu a putut să plece, nu a putut din toate motivele spuse mai sus. Era legat definitiv de satul lui, n-ar fi putut să plece și să se uite apoi în ochii oamenilor. Logodnica, pe care el o iubea din adolescență, l-a părăsit fără prea multe vorbe. Pe adresa lui au venit cîteva mii de scrisori din toată țara : erau cîteva mii de prieteni necunoscuți care i-au mărturisit cu mîna pe inimă: „Nu fi trist, și noi am fi procedat la fel".

Pe Ștefan Tripșa l-am cunoscut cu adevărat într-o seară cînd, după ce l-am asistat o zi întreagă în oțelăria Combinatului siderurgic din Hunedoara în timp ce dirija ca un artist, fără gesturi expansive, orbitoarea simfonie a nașterii unei șarje, am mers de am băut o bere Cu acest prilej mi-a povestit un episod din viața sa după care rîvneam foarte mult: experiența lui încununată cu succes, experiență care a însemnat o etapă nouă, revoluționară, în repararea cuptoarelor de oțel în țara noastră. Tripșa are un obicei, pe care nu l-am mai întîlnit pînă acum mi-a dictat tot ce trebuia scris, ca omul care se „prăjise" cu gafele, cu lipsa de atenție și cu schilodirea cuvintelor tehnice de către reporteri După ce am terminat, a verificat notițele și s-a declarat mulțumit. Apoi mi-a spus un amănunt pe care m-a obligat să nu-l public : în timpul experienței respective el a stat în oțelărie patru zile și patru nopți, atipind doar cîteva ceasuri cu capul pe o masă Oamenii doar că nu l-au împins cu forța afară din oțelărie, dar el n-a vrut, n-a putut să plece, știa că chiar dacă merge acasă tot n-o să poată dormi, destinul lui individual era în acele clipe una cu destinul oțelului.

Aș mai avea să răscolesa prin memorie și să transcriu multe alte fapte ale unor tineri. Bunăoară biografia lui Ion Ilea, care, la 25 de ani, proaspăt absolvent al Politehnicii, era director al șantierului din Roznov, la 27 director al complexului de șantiere de pe valea Trotușului, iar acum director al marelui șantier al Combinatului chimic de la Craiova. Nu vîrsta e aici senzațională, ci capacitatea unui om, a unui tînăr comunist (nu pot scăpa acest „amănunt") de a se dărui dezlănțuit, cu tot ce are în el, cu tot curajul și știința lui, în slujba unei cauze, a unui ideal. Pentru că e vorba, ca să fac o încheiere a acestor rînduri, de desăvîrșita osmoză care s-a produs între idealurile acestei generații, ale acestui „minunat tineret" cum l-a numit partidul, și idealurile făurite de către partidul clasei muncitoare. A avea sau nu un ideal este chezășia împlinirii sau neîmplinirii unei generații. Generația mea a primit, prima în istoria generațiilor acestei țări, un ideal care i-a înălțat fruntea și i-a întins aripile pentru zbor întins. E un ideal care cuprinde fericirea țării, a poporului, în noi, cei tineri, s-a născut acel mare sentiment al încrederii, al bucuriei de a te vedea ocrotit și crescut, de a ști că tot ceea ce săvîrșești îți aparține ție și urmașilor tăi, sentimentul patriei, un sentiment profund omenesc, așa cum profund omenesc e sentimentul de dragoste, sentimentul matern sau sentimentul mîrii și al cîmpiei.

București : Pe magistrala Nord-Sud

Foto : **Gh. Vințilă**

Prevenirea accidentelor și intoxicațiilor la copii

Cauzele accidentelor și intoxicațiilor la copii sînt numeroase. De obicei acestea se grupează, ca frecvență, în mai multe categorii.

Accidentele „de casă", determinate de arsuri, fie cu lichide fierbinți, fie cu focul sau cu lichide și materiale inflamabile lăsate la îndemîna copilului. Altele sînt produse de „curentarea" la instalațiile și aparatele electrice prost izolate sau cu defecte. Frecvente sînt și accidentele legate de ingerarea unor substanțe și produse chimice de uz casnic-menajer (sodă caustică, insecticite, raticide, petrol, benzină, naftalină etc.), sau unor medicamente folosite de adulți, luate de copii în cantități mari. Accidente cu urmări grave sînt și căderile sugarilor și copiilor mici din pat ; ele pot constitui, în unele împrejurări, o cauză de epilepsie.

Accidentele de stradă sînt, de asemenea, frecvente ; în afară de fracturi ale membrelor, ele pot determina rupturi ale unor organe interne (ficat, splină ș.a.). Alte accidente pot avea loc în școli, determinate de copiii nedisciplinați care pot suferi ei înșiși accidente sau le pot provoca colegilor lor.

Alte accidente sînt produse de căderile de la înălțime — din pom, de pe stîlpi, sau de la ferestre și balcoane. Și electrocutarea — prin atingerea firelor electrice căzute pe pămînt, sau prin cățărarea pe stîlpii rețelei electrice și atingerea firelor — este deosebit de gravă.

Accidentele se produc în general la copiii care devin neatenți din cauza oboselii sau ca urmare a slăbiciunii determinate de stări de boală prelungite sau grave ; de asemenea, la cei cu anumite defecțiuni fizice sau care urmează anumite tratamente cu medicamente care le determină o stare în care atenția lor este diminuată.

Prevenirea tuturor acestor accidente — ca și a altora care nu au fost menționate — este totdeauna posibilă dacă copiii sînt strict supravegheați, în tot locul și în tot momentul, de părinți, familie și educatori, și dacă se îndepărtează din calea lor posibilitățile de accidentare și de intoxicații accidentale, dacă li se face educația necesară în acest sens De aceea este bine, ca părinții, pe lîngă supravegherea strictă, să creeze copilului preocupări care să nu constituie pericole pentru el, să-l lase să-și îmbogățească experiența, să-l deprindă să vegheze el însuși la propria sa securitate. În același timp copiii trebuie să fie învățați să cunoască regulile de circulație și, în general, să recunoască și să prevină ei înșiși accidentele. Aceste măsuri au cel puțin aceeași valoare în prevenirea accidentelor ca și vaccinările în prevenirea bolilor infecțioase.

Un accident oricît de grav poate fi mai ușor de suportat, mai ușor de tratat și cu mai multe șanse de vindecare dacă ajutorul ce i se dă este mai rapid. Pentru aceasta este însă necesar ca părinții sau adulții să păstreze calmul în fața copilului accidentat, să știe să dea ei înșiși primul ajutor și să se anunțe imediat medicul.

Este necesar ca părinții să cunoască tot ce trebuie și ce pot să facă ei ca prim ajutor în caz de accident sau intoxicație. Este bine, de asemenea, ca în orice casă să se afle la îndemînă o „trusă" de prim ajutor. În sfîrșit, trebuie știut că, chiar dacă copilul pare să-și fi revenit singur sau cu ajutorul părinților, totuși el trebuie dus cît mai curînd la medic, căci părinții niciodată nu pot să aprecieze ce urmări poate avea accidentul suferit.

Conf. dr. V. PETRESCU-COMAN
director al Spitalului de copii „Gr. Alexandrescu"-București

Aprozarul este o unitate comercială de tip inferior ?

De la prima oră a dimineții și pînă seara tîrziu spre tradiționalele piețe de alimente se revarsă necontenit valuri de cumpărători. Imaginile de aici ne sînt familiare : platouri uriașe cu legume, grămezi de fructe, trufandale. Dar în afară de „piața mare", această principală și tradițională formă de comerț, prin care consumatorul intră în relații directe cu cel care a produs marfa, orașul mai are și niște piețe în miniatură : Aprozarele.

Alături de unitățile vechi — „piațetele" sezoniere Aprozar — au fost construite în ultimii ani magazine încăpătoare, cu bune posibilități de aprovizionare și de desfacere a mărfii. Vechi sau noi, unitățile Aprozar au însă de făcut față aceleiași cerințe : să fie bine aprovizionate, să pună în vînzare mărfuri de calitate superioară, iar deservirea să fie ireproșabilă. Fără îndoială, multe unități răspund acestor cerințe, bucurîndu-se de un bine meritat renume. Un bucureștean, de pildă, ne spunea că intră în Aprozarul de pe Calea Plevnei cu mare plăcere : „Totul e atît de curat... uneori ai senzația că te afli într-o livadă".

Cu ce iuțeală ?

Este știut că legumele și fructele trebuie să fie oferite consumatorilor proaspete. Aceasta e marfă perisabilă. O ții prea mult în depozit — îi piere „fața comercială". O salată gălbejită, o ridiche moale, dospită, nu numai că nu atrage pe nimeni dar produce și o impresie deplorabilă despre unitatea respectivă. Așadar din capul locului se impune ca o condiție esențială a acestui comerț operativitate în aducerea produselor pe piață și în magazine. Este asigurată această cerință de către O.C.L. Aprozar ?

Cei mai mulți dintre specialiștii în comerț, cărora le-am pus această întrebare, au răspuns : operativitatea a sporit și va spori în măsura simplificării mecanismului aprovizionării. Ei ne-au sugerat și o imagine a serviciului de aprovizionare potrivit. Să ne închipuim că sîntem la un pupitru electric de comandă. Apeși pe un buton (comanda pentru marfă) și o mașină pornește în cursă. După cîteva ore vine încărcată cu legume. În momentul în care oprește în fața magazinului de desfacere, becul roșu, care indica acțiunea, se stinge. Aceasta ar fi aprovizionarea în linie dreaptă. Simplă, fără întreruperi și întîrzieri. Iată și sistemul „operativ" al O.C.L.-Aprozar din Capitală. Aici pupitrul de comandă este mult mai complicat. Uneori se mai întîmplă ca butoanele să nu facă apel. De pildă, gestionarul unității 261 a așteptat trei zile să-i vină de la depozit marfa cerută, dar ea nu a venit nici în a patra zi. De ce? Acolo, la serviciile Aprozar — de aprovizionare, de desfacere, de repartiție, pe la filialele subordonate nr. 1, 2, 3, 4, 5, pe la numeroasele oficii ale acestora... — pe undeva s-au încurcat ițele. Unde e defecțiunea ? Unitatea respectivă aparține de filiala nr. 3 de desfacere. Am vizitat și alte unități ale acestei filiale. Și ce să vezi ! Tot ce nu se găsea la unitatea 261 era depozitat sub formă de marfă în plus la cea cu nr. 257. E ușor de închipuit cum arăta — stătuse în soare cîteva zile.

— Dv. nu vindeți mărfuri proaspete ? l-am întrebat pe responsabil.

— Ba da. Dar cît să le țin proaspete ? Eu semnalez la centrală că am magaziile pline și ei îmi trimit în virtutea inerției !

...În același timp, șeful unității nr. 261 semnala că n-are ce vinde.

Deci, în loc să fie aprovizionate proporțional, eșalonat, cu mărfuri mereu proaspete, unitățile sînt ba „uitate" de cei de la centrală, ba supraprotejate, burdușindu-li-se bine magaziile. Să aibă, vorba ceea, pe o săptămînă, două.

La capitolul simplificare a aprovizionării și, deci, operativitate mai e ceva. Am discutat deunăzi cu șeful serviciului comercial din filiala a III-a Aprozar-București. „Despre operativitate este vorba? Mai iute decît lucrăm noi nici că se poate — a apreciat el. De pildă, chiar azi dimineață am pus mașinile în cursă. Pînă seara sînt înapoi. Cum vin, descărcăm marfa în depozite, apoi mîine...".

Carevasăzică, în loc să se trimită produsele direct la unitățile de desfacere, se mai face o haltă la depozit.

Operativitatea depinde, evident, de mecanismul aprovizionării. Este de dorit ca această „axiomă" să nu rămînă o simplă reflecție, ci să constituie o temă de lucru concretă și imediată pentru O.C.L. Aprozar.

Nici de-a-ntiia, nici de-a doua

Pentru a fi pe placul consumatorului nu-i suficient ca o legumă să fie proaspătă. Ea trebuie să fie și de bună calitate. Oricît de proaspătă ar fi, să zicem, o salată, dacă e de mărimea unei panselе și pe deasupra mai are și frunze strivite nu este apreciată de nimeni. Tocmai la acest lucru s-au gîndit, desigur, și tovarășii din organizațiile comerciale Aprozar cînd și-au creat rețelele de recepționeri, merceologi.

Este bine organizat controlul ? Tovarășul Ion Neacșu, șeful serviciului comercial din O.C.L. Aprozar-Ploiești, căruia i-am adresat această întrebare ne-a răspuns afirmativ. „Recepționarea legumelor și zarzavatului se face la producători, cu mare atenție și cu gîndul la consumator. Iată de ce la noi în oraș găsești numai legume și fructe „a-ntîia"..." Afirmațiile ne-au stîrnit curiozitatea și iată-ne vizitînd o unitate — pe cea nr. 5. Ce-i drept, magazinul e bine întreținut, vitrinele amenajate cu gust, mărfurile expuse cu pricepere. Unele produse nu erau însă „de-a-ntîia" și nici măcar „de-a-doua". Spanacul, în loc să fie curat, verde, cu frunzele curate etc. — era veșted, amestecat cu pămînt, avea frunze galbene. De ce e așa? — l-am întrebat pe responsabilul unității. „E cum l-au adus camioanele de pe cîmp" — ni s-a răspuns. În continuare am aflat că acea recepționare „atentă, făcută cu gîndul la consumator" are un cusur : și anume că ea nu se prea face.

În multe cazuri mașinile producătorilor vin de pe cîmp — conform înțelegerii cu Aprozarul — direct la magazin. Este un lucru bun. Marfa nu trebuie să staționeze nicăieri. consumatorul s-o poată cumpăra cît mai proaspătă. Dar asta nu înseamnă anularea recepționării ci, dimpotrivă, întărirea ei. Or, O.C.L. Aprozar-Ploiești îndeplinește această operație obligatorie cu totul formal. De pildă, recepționarea unor produse nu se face de către merceologi, la producător — așa cum susține șeful serviciului comercial — ci în oraș, la ușa magazinului. Și cine controlează atunci marfa ? Gestionarul unității, șoferul care o aduce de pe cîmp și însoțitorul acestuia. Mai e de mirare că uneori apar în magazine produse degradate ?

O cumnată și o rudă îndepărtată

În magazinul de legume și fructe nr. 120 din Pitești, vînzătoarea făcea eforturi vizibile să fie operativă. Degeaba. Numărul cumpărătorilor creștea văzînd cu ochii. „Sînteți nouă în meserie" — i-a zis careva. „Nici nouă, nici veche — i s-a răspuns de după tejghea. Eu țin numai din cînd în cînd locul lui cumnatămea". Alături de presupusa vînzătoare trudea o doua persoană — un bărbat. Nici el nu era gestionar, ci o altă rudă.

Desigur, atitudinea vînzătorului, operativitatea și priceperea cu care te servește au un rol important. Dar buna deservire îmbracă o haină mai largă. Ne referim, între altele, la practicarea și extinderea formelor avansate de comerț.

Cum stau lucrurile la Pitești ? E regretabil, dar buna deservire în unitățile de legume și fructe pare a fi ultimul lucru de care se ocupă Direcția Comercială a sfatului popular regional. De aceea, nu ne-a surprins că tovarășul Dumitru Petrescu, șeful serviciului legume-fructe din această instituție, nici n-a clipit cînd i-am descris aspectele neplăcute întîlnite în unitățile respective din oraș. Iată, pe scurt ce ne-a spus: „Forme avansate de deservire ? Relațiile dintre vînzător și cumpărător? Hîm... Nu știți cum e la Aprozar?

— Cum e la Aprozar ?

— Păi... oameni cu anumite mentalități, cadre mai puțin calificate, marfă cu pămînt...

Cu alte cuvinte, ce rost mai are să ne ocupăm de buna gospodărire ?! Dar cu acest fel de a gîndi se poate oare realiza o deservire la nivelul cerințelor actuale ? După cum prea bine se știe, Aprozarul este o organizație comercială cu o rază întinsă de activitate, care se ocupă cu vînzarea unei game largi de produse alimentare, legume, zarzavaturi, fructe, păsări, ouă etc Atunci se pune întrebarea: oare magazinele de desfacere a atîtor produse alimentare pot rămîne mai prejos decît celelalte unități ale comerțului socialist ? Dimpotrivă, specificul lor cere o cît mai bună aprovizionare cu mărfuri de calitate, proaspete, prezentate în localuri de o curățenie exemplară. Așa se cuvine să fie la Aprozar. Este de datoria organelor Ministerului Comerțului Interior, a sfaturilor populare să combată cu hotărîre mentalitatea după care „la Aprozar nu se poate mai bine", după care aceste unități comerciale sînt de tip inferior. Ele trebuie să-și concentreze atenția spre îmbunătățirea activității magazinelor de acest gen, să dea dovadă de mai multă fermitate și perseverență în introducerea formelor de deservire noi, perfecționate. De asemenea, ele au datoria să ia măsuri eficiente care să asigure prezentarea mărfurilor în cele mai igienice condiții și în același timp într-un mod atractiv, folosirea pe scară largă a ambalajelor practice și frumoase. Exemple bune există. Există și experiența valoroasă a multor unități Aprozar. Trebuie numai să se treacă — fără întîrziere — la generalizarea ei.

Gheorghe GRAURE

POȘTA REDACȚIEI

Cînd trenul se îndrepta spre Timiș

Într-o noapte, revizorul de cale Nicolae Marin, de la districtul 1 Predeal, verifica atent instalațiile de cale ferată. Însoțit de lumina felinarului, mergea pe firul căii, spre a se convinge că totul este în ordine. La km 146+480 s-a oprit. Șina era ruptă. Instinctiv s-a uitat la ceas. Curînd avea să oseasească trenul accelerat nr. 405. București — Baia Mare. Cum să-l anunțe pe mecanic să oprească la timp ? A alergat într-un suflet în direcția din care urma să vină acceleratul. A pus capse pocnitoare pe linie, apoi a continuat să fugă înaintea trenului, dînd semnale mecanicului. Trenul se apropia în plină viteză. Dar semnalele au fost interceptate și trenul a oprit. Îndată, revizorul s-a dus la primul canton și a comunicat impiegatului de mișcare din stația Predeal cele întîmplate. Acceleratul și-a continuat drumul pe o altă linie.

Nicolae Marin, ajutat de muncitorii de la întreținere, a reparat șina. În scurtă vreme circulația a fost restabilită. Pentru vigilența sa, revizorul de cale a fost citat ca exemplu pe unitate.

Zamfira LUPȘA
tehnician

De la un termen la altul

Vreau să arăt modul superficial cum lucrează unii tovarăși de la Oficiul de prevederi sociale al raionului Tudor Vladimirescu din Capitală. La 26 martie am depus aici o adeverință prin care se arăta că serviciul temporar pe care l-am avut în lunile ianuarie și februarie a încetat și urmează să reintru în drepturile mele de pensionar. După depunerea acestei adeverințe, mi s-au dat asigurări că în ziua de 5 aprilie voi primi pensia cuvenită pe luna martie. Dar 5 aprilie a trecut fără ca promisiunea să se fi realizat. M-am prezentat din nou la Oficiul de prevederi sociale unde am descoperit că adeverința nici nu fusese atașată dosarului respectiv. În sfîrșit, după multe căutări, adeverința a fost găsită și mi s-a spus că la 12 aprilie „irevocabil" voi primi pensia acasă. De la 12 aprilie am fost amînat la 18 aprilie pentru că... n-a fost timp să se întocmească nu știu ce referat. Dar m-au amînat din nou, pentru 26 aprilie. Ca și celelalte, nici acest „ultim" termen nu a fost respectat, spunîndu-mi-se că la 29 aprilie „fără nici o discuție" voi primi pensia pe luna martie, împreună cu cea din aprilie.

Aceste amînări, care mă privează de dreptul de a primi la timp pensia, constituie o încălcare gravă a obligațiilor de serviciu de către funcționarii oficiului de prevederi sociale. Am încredere că sfatul popular raional nu va tolera repetarea unor astfel de manifestări.

Ion ROTARU
pensionar

Pentru ogoare sau pentru rampa stației ?

Zilnic sosesc în stația C.F.R. Titu 4-5 vagoane cu îngrășăminte chimice destinate unor gospodării agricole de stat sau cooperativelor agricole de producție din raion. Înștiințate de organele C.F.R., conducerile unităților trimit imediat oameni să descarce vagoanele. Din păcate, lucrătorii trimiși de unele unități dovedesc prea puțin spirit gospodăresc. Ei aruncă îngrășămintele la întîmplare, de o parte și de alta a liniei ferate, în noroi și băltoace. După ce termină golitul vagoanelor pleacă acasă. Se întîmplă uneori să treacă mai multe zile pînă cînd vin să încarce și să ducă îngrășămintele. Întîrzierea, treaba de mîntuială la descărcat vagoanele și apoi la adunatul și încărcatul camioanelor și căruțelor fac ca o parte din aceste substanțe în loc să îngrașe ogoarele, îngrașă rampa stației și șanțurile din apropiere. S-au făcut sesizări la Consiliul agricol raional Titu, la conducerile gospodăriilor respective, printre care cele de la Cornățelu și Sălcuța, Vînătorii Mari etc. Dar se pare că sesizările n-au avut ecoul cuvenit, de vreme ce risipa continuă. Consider că cei în drept trebuie să ia măsuri pentru curmarea risipei printr-un control riguros al modului cum se descarcă vagoanele și cum se organizează transportul îngrășămintelor.

Gh. MUSCALOIU
tehnician

TEATRE

Teatrul de Operă și Balet : **Evgheni Oneghin** — (orele 19,30). Teatrul de stat de operetă : **Prințesa circului** — (orele 19,30). Teatrul Național „I. L. Caragiale" (sala Comedia) : **Vizita bătrînei doamne** — (orele 19,30), (sala Studio) : **Victima de sub ulmi** — (orele 19,30). Teatrul de Comedie : **Șeful sectorului suflete** — (orele 20). Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" (sala din Bd Schitu Măgureanu nr. 1) : **Sfînta Ioana** — (orele 19,30), (sala Studio, str. Al. Sahia nr. 76 A) : **Intrigă și iubire** — (orele 19,30). Teatrul „C. I. Nottara" (sala Magheru) : **Colombe** — (orele 19,30), (sala Studio) : **Zizi și... formula ei de viață** — (orele 20). Teatrul Muncitoresc C.F.R. : **Paharul cu apă** — (orele 19,30) Teatrul „Barbu Delavrancea" (Șos. Ștefan cel Mare nr. 34) : **Noaptea la drumul mare** — (orele 20). Teatrul Mic (Str. C. Mille nr. 16) : **Doi pe un balansoar** — (orele 19,30). Palatul Pionierilor : **Vulpițe** (spectacol prezentat de Teatrul Mic — orele 19,30). Teatrul „Ion Creangă" (Str. Eremia Grigorescu nr. 24) : **Un vis vesel** — (orele 16). **N-ați văzut dv. un tată ?** — (orele 20). Teatrul evreiesc de stat : **Croitorul fermecat** — (orele 20). Studioul Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale" (Str. 30 Decembrie nr. 9) : **Năzdrăvanul occidentului** — (orele 20). Teatrul „Țăndărică" (sala din Calea Victoriei nr. 50) : **Katia și crocodilul** — (orele 15 și orele 17) Teatrul satiric-muzical „C. Tănase" (sala Savoy) : **Revista dragostei** — (orele 20). Ansamblul artistic al C.C.S. (Str. Lipscani nr. 59) : **O carte despre frumusețe** — (orele 20). Circul de stat : **Ali Baba și cei 40 de... acrobați** — (orele 20).

CINEMATOGRAFE

Neamul Șoimărești lor — cinemascop (ambele serii) : Patria (9; 12; 15; 18; 21). București (9; 12; 15; 18; 21), Grivița (9; 12; 15; 18; 21). **Fata în doliu** : Republica (10; 12,15, 14,30; 17; 19; 21), Excelsior (10; 12; 14; 16; 18,15; 20,30). **Cu bicicleta spre Lună** : Luceafărul (10; 12; 14; 16; 18,15; 20,30), Floreasca (16,30; 18,30; 20,30). **Vară și fum** : Carpați (9,15; 11,30; 13,45; 16). **Logodnicele văduve** : Capitol (9; 11; 13; 15; 17; 19, 21). Miorița (10; 12; 14; 16; 18,15; 20,30). **Joe limonadă** — cinemascop: Festival (9,45; 12; 14,15; 16,30; 18,45; 21), Feroviar (9,30; 11,45; 14; 16,15; 18,30; 20,45). Melodia (10; 12; 15, 17; 19; 21), Aurora (9; 11; 13). **Doi băieți ca pîinea caldă** : Victoria (10; 12; 14; 16; 18,15; 20,30). **Unde ești acum, Maxim ?** — cinemascop: Central (10,30; 12,30; 14,30; 16,30; 18,30; 20,45). Ferentari (16; 18,15; 20,30). **Strigătul Corlei** : Lumina (10; 12,30; 15; 18; 20,30). **Titanic vals** : Union (10; 18,15; 20,30). **Farisul vesel** : Doina (10; 12; 14,15; 16,30; 18,45; 21) **Pe drumurile Africii — Secretul diamantului — Sănătate — Toco — Veniți cu noi** : Timpuri Noi (10; 11,45; 13,45; 15,30; 17,15; 19,15; 21). **Scaramouche** — cinemascop : Giulești (10, 12; 14; 16; 18; 20,15). Înfrățirea între popoare (10,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Tomis (10; 12; 14; 16; 18,15; 20,30), Flamura (10; 12; 14; 16; 18,15; 20,30). **Soții în oraș**: Cultural (15,30; 18; 20,30), Progresul (15,30; 18; 20,15), Lira (10,30; 15,30; 18; 20,30). **Spărgătorul** — cinemascop : Dacia (9,30; 11,45; 14; 16,15; 18,45; 21) : **Animalele** : Buzești (14,15; 16,30; 18,45 21) **O stea cade din cer** — cinemascop: Cosmos (16; 18; 20). **Ucigași de femei** : Bucegi (10; 12; 14; 16; 18; 20), Flacăra (10; 14,30; 16,30; 18,30; 20,30). Aurora (16; 18,15, 20,30). **Vieți uscate** : Unirea (16; 18,15; 20,30). **Mă iubește, nu mă iubește** : Vitan (16; 18; 20). **Nevasta nr. 13** : Munca (10; 14,30; 16,45; 19; 21,15). **Cotroceni** (15,30; 18; 20,30). **Legea și forța** : Popular (16; 18 15; 20,30). **Colecția** (16; 18,15; 20,30). **Pădurea spînzuraților** — cinemascop (ambele serii) : Arta (16; 19,30), Mosilor (16; 19,30), Pacea (16; 19). **Sărutul** : Cringași (16; 18,15; 20,30). **Un enorias ciudat** : Viitorul (15,30; 18; 20,30). **Gaudeamus igitur** : Volga (10; 12; 15; 17; 19, 21). Modern (10; 12; 14; 16,30; 18,30; 20,30). **Tovarășii**: Rahova (15,30; 18; 20,30). **Regina ciștecelor** : Drumul Sării (16; 18,15; 20,30).

TELEVIZIUNE

Orele 19,00 — Jurnalul televiziunii. 19,20 — Pentru copii : Calul Fury (III) — Veterinarul 19,45 — Clubul tinereții. 21,00 — Emisiune de știință : Filmul documentar „Atenție, Luna" 21,20 — Actualitatea cinematografică. În încheiere: Buletin de știri, buletin meteorologic.

Cum va fi vremea

Ieri în țară : Vremea a devenit instabilă în Ardeal, Banat, nordul Moldovei și vestul Olteniei, unde cerul a prezentat înnorări accentuate și au căzut ploi temporare și sub formă de averse însoțite pe alocuri de descărcări electrice. În celelalte regiuni vremea a fost în general frumoasă și cu cer variabil. Vîntul a suflat potrivit din sectorul sudic. Temperatura aerului a scăzut în jumătatea de nord-vest a țării, iar în rest a crescut ușor, înregistrîndu-se la ora 14 valori cuprinse între 7 grade la Huedin și orașul Dr. Petru Groza și 23 grade la Bălilești, Giurgiu, Alexandria și Tr. Măgurele. **În București :** Vremea a fost în general frumoasă, cu cer variabil. Temperatura maximă a atins 23 grade.

Timpul probabil pentru următoarele trei zile în țară : Vreme schimbătoare, cu cer variabil, mai mult noros la sfîrșitul intervalului. Vor cădea ploi mai ales sub formă de averse Vînt slab pînă la potrivit. Temperatura în creștere la început, apoi în scădere Minimele vor fi cuprinse între zero și 10 grade, iar maximele între 13—23 grade, mai coborîte în a doua parte a intervalului. **În București :** Vreme schimbătoare, cu cer temporar noros. Temperatura în creștere la început, apoi în scădere.

La rîu

ECONOMIE FINANCIAR

Gospodărirea fondurilor materiale şi băneşti în întreprinderi

• Ce producţie se obţine la 100 lei fonduri fixe şi cu ce preţ de cost? • Relaţia dintre nivelul tehnic şi rezultatele economice • Pretextele solicitării de resurse suplimentare • Avantajele accelerării vitezei de rotaţie a mijloacelor circulante

Problema folosirii cît mai raţionale a fondurilor de producţie şi de circulaţie ale întreprinderilor are o deosebită însemnătate economică. Aceste fonduri, utilizate în mod judicios, contribuie la creşterea continuă a produsului social, la asigurarea reproducţiei socialiste lărgite şi la ridicarea nivelului de trai al poporului. În industria noastră socialistă, fondurile fixe reprezintă peste 82 la sută din totalul fondurilor de producţie şi de circulaţie. Înfăptuirea consecventă a amplului program de investiţii iniţiat de partid a făcut posibilă, în perioada 1950—1964, creşterea de 3,5 ori a fondurilor fixe productive în industrie şi sporirea de 5,7 ori a volumului producţiei globale industriale.

Care sînt căile de sporire în continuare a eficienţei utilizării fondurilor de producţie şi de circulaţie? Reducerea volumului fondurilor fixe aflate în rezervă sau conservare, prin limitarea la strictul necesar, în strînsă concordanţă cu sarcinile de plan, a numărului maşinilor, instalaţiilor şi agregatelor de intervenţie, grăbirea punerii în funcţiune a noilor obiective industriale construite dar nedate în producţie, redistribuirea raţională şi operativă a fondurilor fixe care devin disponibile în unele întreprinderi contribuie la creşterea ponderii fondurilor fixe în funcţiune în totalul fondurilor din economia naţională, la realizarea unei producţii sporite cu capacităţile de producţie existente.

Introducerea pe scară tot mai largă a tehnicii moderne şi folosirea ei din plin, perfecţionarea metodelor de organizare a producţiei şi muncii, extinderea aplicării procedeelor tehnologice avansate măresc posibilităţile de valorificare superioară a resurselor materiale, de îmbunătăţire a activităţii economice a întreprinderilor. De aceea, este necesar ca unităţile economice şi organele de resort din ministere să urmărească obţinerea unei producţii sporite la fiecare sută de lei fonduri fixe aflate în exploatare. La uzina chimică „9 Mai" din Capitală, bunăoară, fondurile fixe în funcţiune au sporit în perioada 1960—1964 cu 28,8 la sută, iar producţia globală industrială cu 69,7 la sută. Realizări similare s-au înregistrat şi la Fabrica de confecţii şi tricotaje Bucureşti. La unele întreprinderi sau secţii noi însă atingerea capacităţilor proiectate depăşeşte termenele planificate, iar indicatorul producţie realizată ce revine la 100 de lei fonduri fixe se menţine la un nivel nesatisfăcător.

Creşterea gradului de înzestrare tehnică a întreprinderilor trebuie să ducă nu numai la sporirea cantitativă a producţiei ce revine la 100 de lei fonduri fixe în funcţiune, ci şi la ieftinirea sistematică a acesteia. Întreprinderile industriale noi, judicios amplasate, dotate cu fonduri fixe moderne, folosind tehnologii avansate şi avînd o organizare raţională a producţiei, au toate condiţiile pentru a fabrica produse de calitate superioară cu cheltuieli de producţie mai mici. Reducerea preţului de cost se reflectă pozitiv asupra activităţii economice-financiare de ansamblu a întreprinderilor respective. În mod normal, rata acumulărilor băneşti nu poate deci să manifeste decît o tendinţă de continuă creştere. Ca urmare a interacţiunii fireşti dintre aceşti factori economici, acumulările băneşti sporesc mai rapid decît valoarea fondurilor fixe în funcţiune.

Meritorie este orientarea în acest sens a conducerii tehnico-administrative şi a economiştilor de la Uzinele de construcţii de maşini Reşiţa. În ultimii ani, la această uzină au intrat în producţie secţii noi, iar cele existente au fost reutilate şi modernizate. Specialiştii de aici au iniţiat un şir de măsuri tehnico-organizatorice care vizau un obiectiv precis: asigurarea unei concordanţe cît mai depline între gradul de înzestrare tehnică a uzinei şi rezultatele economice-financiare. Ca urmare, în 1964, în timp ce fondurile fixe în funcţiune au crescut cu 15,8 la sută, producţia globală în preţuri comparabile a sporit cu 32,9 la sută, producţia marfă realizată — cu 34,9 la sută, iar rentabilitatea s-a dublat. Realizarea de la an la an a unui volum sporit de acumulări băneşti cu aceleaşi fonduri fixe face posibilă scurtarea termenului de recuperare a valorii acestora.

Între volumul, structura, nivelul tehnic al fondurilor fixe şi necesarul de mijloace circulante al întreprinderilor există o strînsă legătură. Experienţa multor întreprinderi a demonstrat că dezvoltarea şi modernizarea fondurilor fixe productive contribuie la scăderea relativă a necesarului de mijloace circulante. Construirea de întreprinderi cu parametri tehnico-economici avansaţi, reducerea consumurilor specifice scurtează durata de timp pentru care întreprinderile trebuie să-şi constituie stocuri materiale în vederea producţiei şi reduc, totodată, cheltuielile de fabricaţie.

Modernizarea întreprinderilor, extinderea folosirii procedeelor tehnologice moderne şi fructificarea altor multiple posibilităţi de creştere a productivităţii muncii favorizează reducerea necesarului de mijloace circulante ale întreprinderilor şi scurtarea ciclurilor de fabricaţie. În urma utilării unor fabrici de ţigle şi cărămizi cu cuptoare-tunel s-a micşorat simţitor ciclul de ardere. La întreprinderea de încălţăminte „Pionierul" din Bucureşti, prin perfecţionarea procesului tehnologic la talpa crupon — înlocuirea tăbăcirii vegetale a pielor crude cu tăbăcirea combinată cu crom — ciclul de fabricaţie s-a redus cu 13—15 zile. Reduceri ale ciclului de fabricaţie s-au obţinut şi în industria construcţiilor de maşini.

În ultimii ani, a crescut eficienţa folosirii mijloacelor circulante în cadrul industriei noastre socialiste. Este semnificativ faptul că pentru producţia realizată în anul 1964 au fost necesare fonduri băneşti cu peste 12 miliarde lei mai reduse decît cele corespunzătoare vitezei de rotaţie a mijloacelor circulante din anul 1959. Cu alte cuvinte, creşterea vitezei de rotaţie a mijloacelor circulante a făcut posibilă eliberarea unor importante fonduri materiale şi băneşti, care au putut fi folosite pentru finanţarea altor nevoi ale economiei naţionale.

Stabilirea volumului de mijloace circulante la strictul necesar, în raport cu condiţiile concrete de aprovizionare, producţie şi desfacere ale întreprinderilor, valorificarea rezervelor existente în domeniul accelerării vitezei lor de rotaţie constituie o problemă de o deosebită însemnătate economică. Din păcate, însă, cu prilejul stabilirii necesarului de mijloace circulante, nu toate întreprinderile valorifică astfel de rezerve. La întocmirea lucrărilor de planificare financiară pe 1965, Întreprinderea de piese auto Colibaşi, în loc să propună accelerarea vitezei de rotaţie a mijloacelor circulante, corespunzător progreselor înregistrate, a solicitat resurse suplimentare sub pretextul prelungirii ciclurilor de fabricaţie la produse aflate de ani de zile în fabricaţia de serie şi la care nu se prevedeau modificări constructive sau tehnologice, care să justifice astfel de prelungiri.

Practica dovedeşte că pentru accelerarea vitezei de rotaţie a mijloacelor circulante întreprinderile trebuie să acţioneze pe un front larg. Altfel, rezultatele bune obţinute într-un domeniu — de pildă, în producţie — pot fi diminuate de neajunsurile care se manifestă în domeniul aprovizionării sau desfacerii. Este revelator din acest punct de vedere exemplul uzinelor textile „30 Decembrie" din Arad, care în 1964 au îndeplinit şi depăşit indicatorii producţiei globale şi marfă, sarcina de reducere a preţului de cost şi beneficiul planificat; în schimb, uzina a avut stocuri supranormative necreditate de bancă, mai ales de produse finite, care au diminuat eficienţa utilizării mijloacelor circulante.

Pentru evitarea imobilizării unor resurse materiale şi băneşti în stocuri exagerate, este necesară efectuarea de analize comparative ale activităţii întreprinderilor cu profil şi condiţii de aprovizionare-desfacere similare. Studierea şi generalizarea experienţei pozitive acumulate de întreprinderile fruntaşe în ce priveşte organizarea aprovizionării tehnice-materiale, gospodărirea valorilor materiale şi băneşti ar putea să determine unele unităţi economice să nu-şi mai creeze stocuri exagerate şi de prisos. Organele de resort din ministere şi cele financiar-bancare au datoria de a urmări cu mai multă perseverenţă problemele raportului dintre gradul de utilare tehnică şi necesarul de mijloace circulante al întreprinderilor. În mod firesc şi necesar, progresele realizate în domeniul introducerii şi folosirii tehnicii moderne trebuie să ducă la accelerarea vitezei de rotaţie a mijloacelor circulante.

Sînt şi cazuri cînd, deşi la începutul anului normativele de mijloace circulante au fost judicios determinate, în cursul realizării planului ele sînt depăşite. Cauzele trebuie căutate în nerespectarea contractelor economice de către furnizori, în desfăşurarea neritmică a producţiei, în refuzarea de către beneficiari a produselor care nu corespund normelor de calitate sau comenzilor, în fabricarea unor mărfuri fără a avea asigurată desfacerea.

Întreprinderile au datoria ca, o dată cu îmbunătăţirea calităţii produselor, să aplice măsuri care să contribuie la folosirea eficientă a fondurilor de producţie şi de circulaţie, la reducerea sistematică a preţului de cost, asigurînd astfel economisirea muncii sociale, dezvoltarea în ritm susţinut a economiei naţionale.

Iulian VĂCĂREL
candidat în ştiinţe economice
secretar general
în Ministerul Finanţelor

Însemnări pe marginea unei cărţi

Se poate trece la sistemul analitic?

Lucrarea **„Probleme ale amortizării fondurilor fixe în R.P.R."** de Robert Katz, recent apărută în Editura ştiinţifică, tratează principalele probleme teoretice şi practice ale stabilirii şi planificării amortizării fondurilor fixe pe ansamblul economiei noastre, pe principalele ramuri, precum şi în cîteva zeci de întreprinderi, folosind un vast material cifric, numeroase date, care dau un fundament solid concluziilor exprimate.

În prima parte a lucrării sînt expuse problemele teoretice generale ale amortizării, examinîndu-se pe larg uzura fizică şi uzura morală, modul specific de folosire a legii valorii în domeniul amortizării, pierderea de valoare a mijloacelor de muncă ce se transferă asupra produselor, ca bază obiectivă pentru stabilirea amortizării. Considerăm interesante, deşi susceptibile de discuţii, părerile expuse cu privire la deosebirile existente între preţuri şi amortizare în privinţa folosirii legii valorii. Autorul susţine ideea că amortizarea trebuie să reflecte fidel uzura fondurilor fixe şi de aceea nu este justificată din punct de vedere economic abaterea ei de la valoare, adică de la partea din valoare pe care o reprezintă uzura, spre deosebire de preţuri care, de regulă, se abat de la valoare. Singura excepţie o constituie — după părerea autorului — abaterea amortizării de la uzură determinată de necoincidenţa preţurilor mijloacelor de muncă cu valoarea acestora. După părerea noastră, în lucrare trebuia să se acorde mai mult spaţiu problemei recuperării în timp cît mai scurt a valorii maşinilor, instalaţiilor şi agregatelor. În condiţiile dezvoltării rapide a tehnicii, recuperarea grabnică a valorii mijloacelor de muncă, pe calea amortizării, are o deosebită însemnătate economică, întrucît asigură premisele materiale ale reînnoirii acestora înainte de a se ajunge la limita uzurii lor morale.

Examinînd în partea a doua a lucrării normele şi sistemul de amortizare în vigoare, autorul arată unele deficienţe ale acestora pentru a-şi fundamenta apoi propunerile de perfecţionare a metodologiei actuale. Astfel, pe baza datelor sintetice pe economie şi pe principalele ramuri şi a cifrelor referitoare la numeroase întreprinderi, se cercetează pe larg fenomenul amortizării peste valoarea (preţul) şi sub valoarea mijloacelor de muncă, identificîndu-se cauzele care îl generează. Se arată, de asemenea, efectele negative ale acestui fenomen asupra stabilirii juste a preţului de cost şi a rentabilităţii producţiei.

În cel de-al treilea capitol sînt formulate şi fundamentate propuneri de perfecţionare a metodelor de stabilire şi planificare a amortizării fondurilor fixe în ţara noastră. O propunere foarte utilă este aceea de a se adopta un sistem nou de norme analitice de amortizare şi, o dată cu acesta, o metodologie nouă de calcul şi de planificare a fondului de amortizare. Din punct de vedere teoretic, aceasta înseamnă ca în cheltuielile de producţie ale întreprinderilor să se includă nu amortizarea medie pe ramură, ci amortizarea individuală reală din fiecare unitate, care — desigur — diferă de cea medie. Sistemul normelor analitice permite ca fiecare întreprindere să-şi determine — pe baza grupelor şi normelor analitice de fonduri fixe — amortizarea corespunzătoare mijloacelor de muncă de care dispune, asigurîndu-se astfel reflectarea în amortizare a uzurii reale individuale.

Trecerea la sistemul analitic de stabilire şi planificare a amortizării ar necesita însă un volum de muncă suplimentar. Pentru a înlătura acest inconvenient, autorul propune o nouă metodă care permite ca, după calcularea fondului de amortizare pe baza normelor analitice, aceasta să nu se mai repete în perioadele următoare; începînd cu cel de-al doilea calcul (de plan sau realizări), normele analitice s-ar aplica numai pentru mijloacele de muncă ce intră şi les din funcţiune, ceea ce nu prezintă nici o dificultate.

În lucrare se propune, de asemenea, ca sistemul de amortizare ce se va adopta să dea posibilitatea — în anumite situaţii limitate, precizate în lucrare — de a reduce normele de amortizare sau de a le majora în funcţie de depăşirea sau nerealizarea duratelor de funcţionare prevăzute pentru mijloacele de muncă respective. Adoptarea acestor propuneri ar da un caracter mai elastic prevederilor noului sistem de amortizare, care . astfel s-ar putea adapta diferitelor situaţii ce se creează pe parcurs şi care nu pot fi prevăzute iniţial, la stabilirea normelor.

Lucrarea ar fi avut de cîştigat dacă s-ar fi acordat un loc mai important examinării diferitelor aspecte ale reevaluării fondurilor fixe, care are o importanţă deosebită pentru economia naţională şi o legătură directă cu amortizarea. Aceasta ar fi dat posibilitate să se dezvolte, de exemplu, problemele referitoare la corelarea valorilor de înlocuire a mijloacelor de muncă, cele cu privire la determinarea gradului de uzură a fondurilor fixe etc. De asemenea, apreciem că analiza mai amplă a materialului cifric prezentat în lucrare şi îndeosebi în tabelele anexă ar fi îmbogăţit fără îndoială lucrarea. Considerăm că studierea şi aprofundarea în continuare a diferitelor aspecte ale amortizării fondurilor fixe ar trebui să facă în mai mare măsură obiectul preocupărilor economiştilor, date fiind actualitatea şi importanţa deosebită a acestei probleme.

Prin cercetările efectuate în mod temeinic şi, îndeosebi, prin concluziile şi propunerile pe care le cuprinde, lucrarea îmbină armonios latura teoretică şi cea practică a problemei amortizării fondurilor fixe, fiind utilă atît pentru lucrătorii din economie, cît şi pentru studenţii şi cercetătorii economişti.

Conf. univ. Paul ALEXIU

Consecinţele teoriei „mai bine să prisosească"

Tribuna economistului

Respectarea contractelor economice constituie un imperativ al realizării exemplare a planului de stat şi oferă întreprinderilor certitudinea că producţia va avea continuitate, că în fiecare trimestru, lună şi decadă se va lucra ritmic. Bineînţeles, atunci cînd conţinutul contractelor reflectă întrutotul necesităţile reale ale producţiei nu numai în momentul încheierii contractelor, ci şi în perioada îndeplinirii lor.

Îndeplinirea contractelor şi livrarea produselor la termenele stabilite nu trebuie să ducă la crearea stocurilor supranormative sau fără întrebuinţare. Spunem aceasta întrucît unele întreprinderi dintr-o prevedere exagerată ezită să renunţe la anumite comenzi, la sortimente care, neîndoielnic, nu le sînt necesare. E drept, şi unele termene la care întreprinderile au dreptul de a renunţa la anumite comenzi nu sînt stabilite raţional — şi de aceea împing adesea la crearea şi efectuarea de manevre cu stocuri supranormative. Asemenea situaţii există încă în practica unor întreprinderi. Anul trecut, în iulie, Uzina mecanică de utilaj chimic Bucureşti a primit de la Baza de aprovizionare nr. 5 Arad tablă inoxidabilă în valoare de aproape 4 100 000 lei. Aprovizionarea cu acest material s-a făcut luîndu-se în calcul consumurile specifice realizate în anii precedenţi. Aparent, pînă acum totul este normal. Economiştii uzinei au omis însă un element esenţial: ei au întocmit planul de aprovizionare fără a cunoaşte cererile efective de produse ale beneficiarilor. Cum s-ar spune, întreprinderea a încheiat contracte fără o analiză prealabilă a sarcinilor de producţie. E greu de crezut că economiştii uzinei nu şi-au dat seama de consecinţele economice ale unei asemenea aprovizionări. După nominalizarea producţiei, conducerea întreprinderii a avut posibilitatea să cunoască precis necesarul de materii prime şi materiale. Firesc ar fi fost să se renunţe la aprovizionarea cu tablă inoxidabilă. Dar acest lucru nu s-a întîmplat. Uzina a respectat literă cu literă contractul, conştientă fiind că materialul nu-i trebuia. De aici începe „ghemul" încurcăturilor. Două luni mai tîrziu, în septembrie, Baza de aprovizionare nr. 1 din Bucureşti a preluat această tablă de la uzină, dar numai scriptic, fiindcă în fapt materialul a rămas mai departe în depozitul întreprinderii, în custodie, urmînd să fie redistribuită în cel mai scurt timp posibil. La 31 decembrie însă, baza respectivă a facturat tabla din nou: dar nu unei alte întreprinderi, ci... tot Uzinei mecanice de utilaj chimic.

Evident, Direcţia generală utilaj chimic, energetic şi metalurgic şi Direcţia generală de aprovizionare şi desfacere din Ministerul Industriei Construcţiilor de Maşini au cunoscut din timp că uzinei bucureştene îi prisosea tabla cu care se aprovizionase. Firesc ar fi fost ca aceste direcţii generale să ia măsuri pentru ca tabla să nu mai fie transportată de la Arad la Bucureşti, ci să rămînă în depozitul bazei arădene. S-ar fi evitat cheltuielile de transport, de încărcare şi descărcare, de depozitare a tablei. Iată cum s-a putut ajunge la o situaţie bizară: o întreprindere a avut şi repartiţii şi tablă, dar nu a avut ce face cu ele, iar altele poate nu şi-au realizat planul deoarece acest material le-a „lipsit". S-ar putea crede că întreprinderea bucureşteană n-a avut decît de cîştigat. Dar, în cele din urmă, a trebuit să plătească 100 000 lei dobînzi penalizatoare întrucît tabla figurase ca stoc supranormativ, fără întrebuinţare.

Cum acest exemplu nu este singular, se desprinde concluzia că dispersarea unor materii prime şi materiale la diferite întreprinderi duce la neajunsuri în realizarea planului de aprovizionare, la risipă de fonduri materiale şi băneşti. Punem conducerii întreprinderii, celor două direcţii generale şi bazelor de la Arad şi Bucureşti întrebarea: care a fost raţiunea unei astfel de aprovizionări? Practica bazei de aprovizionare din Bucureşti de a prelua tabla de la întreprindere şi de a o refactura contravine dispoziţiilor în vigoare şi nu este decît o manevră cu stocuri supranormative. Uneori, însuşi modul defectuos de redistribuire a materiilor prime, materialelor sau semifabricatelor duce la formarea unor stocuri supranormative în alte unităţi economice; în acest caz nu se lichidează efectiv neajunsurile, ci ele sînt doar transferate de la o întreprindere la alta.

Dacă stocurile supranormative ar proveni numai dintr-o singură sursă ele ar putea fi uşor înlăturate. Dar, uneori, condiţiile pentru formarea acestor stocuri sînt create chiar de cadre tehnice şi economice ale întreprinderilor, ale forurilor de resort, care gîndesc aşa: „mai bine să prisosească!" Şi aceasta fără o analiză temeinică a necesităţilor reale ale producţiei. În trimestrul I al acestui an, planul producţiei globale al uzinei „Autobuzul" din Capitală a fost restructurat, prevăzîndu-se ca anumite produse să fie realizate în trimestrele următoare. La materialele contractate pentru trimestrul II, întreprinderea n-a mai putut renunţa, întrucît nu s-ar fi „încadrat" în termenul prevăzut. Consecinţa: pentru stocurile supranormative, uzina plăteşte în fiecare trimestru dobînzi de aproximativ 200 000 lei. O situaţie la fel de nejustificată s-a creat şi la întreprinderea „Flamura roşie" din Bucureşti, căreia i s-au repartizat obligatoriu de către organele de resort din Ministerul Industriei Uşoare diferite fire de bumbac, fără a-i fi necesare, peste cantităţile prevăzute în plan.

După normele în vigoare se pare că e mult mai uşor să se restructureze planul unei întreprinderi decît să se renunţe la aprovizionări de prisos. Pînă unde poate să se meargă totuşi cu restructurarea unui plan şi decalarea sarcinilor de producţie? Este o întrebare pe care nu şi-o pun totdeauna unele direcţii generale din ministere. Dacă şi-ar pune-o, probabil ar renunţa la practica de a decala de la un trimestru la altul, în cursul aceluiaşi an, planul unor întreprinderi. În unele cazuri se ajunge ca producţia primelor două trimestre să fie pusă în sarcina ultimelor două, ceea ce depăşeşte capacitatea întreprinderii respective, duce la lucrul în „asalt", la formarea de stocuri supranormative. În asemenea situaţii, contractele nu mai constituie un instrument eficient de îndeplinire ritmică a planului. Întrucît contractele exprimă relaţiile de colaborare între unităţile economice, ele trebuie să fie adaptate continuu cerinţelor reale ale secţiilor de fabricaţie, să sprijine eforturile colective de întreprinderi în realizarea exemplară a sarcinilor de producţie.

Gheorghe MUŞATESCU
directorul sucursalei oraşului Bucureşti a Băncii de Stat

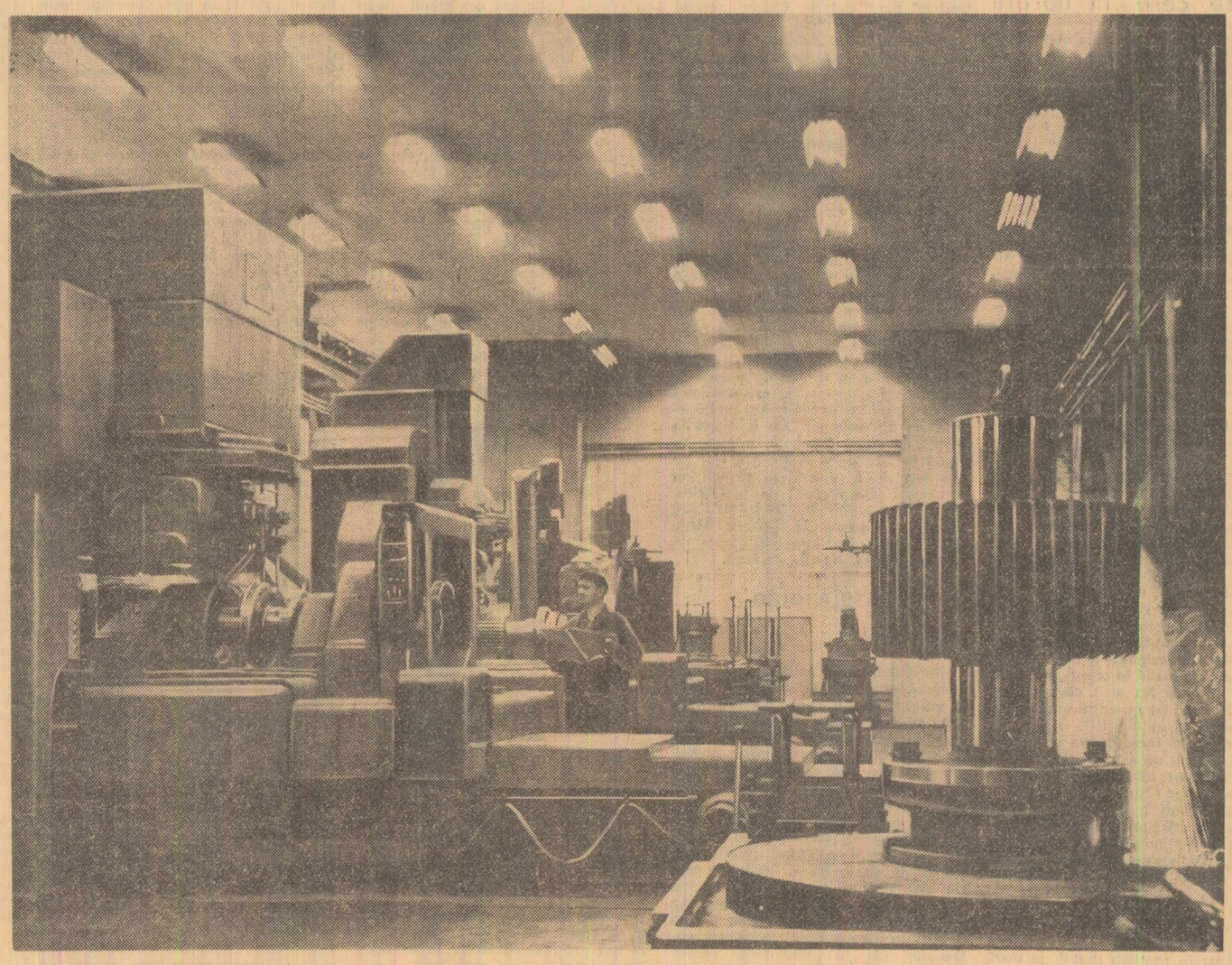

Atelierul de rectificat roţi dinţate al secţiei motoare Diesel din Uzinele de construcţii de maşini Reşiţa

UNITATE DE CONCEPȚIE ŞI MESAJ

REFLECȚII DESPRE SCENOGRAFIE

J. PERAHIM
maestru emerit al artei

Spectacolul de teatru este produsul unei elaborări creatoare colective. Actori — autori — regizori — scenografi şi o armată întreagă de tehnicieni realizează împreună, şi nu separat, spectacolul. Cu cît legătura dintre aceşti creatori este mai strînsă, mai organică, cu atît mai aproape de succes este munca lor. Totuşi, se pare că în cronicile de teatru se face o separare aproape de neînţeles între diverşii factori componenţi ai spectacolului, cronicarul preferind să se ocupe în mod deosebit de analiza literară a textului şi de contribuţia regizorului, cu totul trecător de actori şi aproape deloc de scenograf, căruia i se acordă în cel mai fericit caz un mărunt adjectiv la sfîrşitul cronicii. S-ar putea ca pretenţiile mele în privinţa cronicii de teatru să fie într-un fel exagerate (majoritatea cronicarilor provenind din critici literari şi nu de specialitate) dar cred că se impune analiza procesului complex de creaţie a spectacolului înţelegînd şi apreciind contribuţia fiecărui factor. Spectatorul înţelege mult mai bine unitatea spectacolului şi nu este deloc dispus să separe factorii componenţi ai acestuia. Este de altfel aproape imposibil. Nu ştii niciodată unde sfîrşeşte contribuţia regizorului şi unde începe cea a actorului, nu poţi ştii niciodată ce anume a ajutat la declanşarea unei puternice emoţii, actorul, efectele de sunet, lumina sau cadrul scenei. Cînd unul din factorii componenţi iese de sine stătător în evidenţă şi se desprinde de unitatea spectacolului, acest fapt este întotdeauna în detrimentul lui. Cînd un regizor depune prea mult zel pentru a-şi demonstra originalitatea, face aceasta întotdeauna în detrimentul piesei, transformă jocul actorului în teatru de marionete etc. Scenograful care vrea să arate că este în pas cu vremea, la curent cu ultimele îndrăzneli de ordin grafic sau din domeniul organizării de expoziţii economice internaţionale (sîrme, fotografii, colaje, sfori, nylon etc.), aplicînd acest modern arsenal de elemente deopotrivă pentru Aristofan, Cehov, Goldoni, Delavrancea, se îndreaptă în mod inevitabil împotriva unităţii spectacolului.

Tinere scenograf, stai liniştit, nu te enerva încă la citirea acestor rînduri. Noi trebuie să-ţi mulţumim pentru multe lucruri bune pe care le-ai făcut pentru teatrul nostru. În primul rînd, pentru izgonirea naturalismului plat şi inexpresiv, a rutinei adormitoare a decorului lipsit de idei şi fără mesaj. Pentru expulzarea încărcăturii de detalii inutile aduse, păsămite, în numele realismului. Pentru spulberarea ideii că realismul în teatru se poate confunda cu magazinul de consignaţie.

În procesul de perfecţionare a teatrului nostru, scenografia a fost aceea care, cu un ceas înaintea regizorilor, stilului de joc al actorului, tehnicii scenice, instrucţiei primite în Institutul de arte plastice, a pornit acel curent de îmbogăţire, transformînd decorul într-un element de promovare a ideilor, a capacităţii de emoţionare, de influenţare a publicului, de activizare afectivă a lui. Nu putem să nu recunoaştem valoarea transformatoare a scenografiei regretatului Toni Gheorghiu, inovaţia în decorurile lui Paul Bortnovski, Liviu Ciulei sau în unele izbutite realizări ale unor scenografi mai tineri: Adriana Leonescu, Ion Oroveanu, Dan Nemţeanu, Popescu Udrişte. Dificultăţile întîmpinate de transformarea şi îmbogăţirea teatrului cu noi sensuri nu au fost puţine şi nici uşor de depăşit. Şi piedicile au fost deseori acelea create de regizorul însuşi. Mă refer la acei regizori ce nu pot înţelege valoarea determinantă a scenografiei care, în accepţia ei largă, nu cuprinde decorul decît ca unul din factorii componenţi. Scenografia include un complex de elemente, cadrul, spaţiul vertical şi orizontal al scenei, mişcarea elementelor pe scenă şi determinarea mişcării actorului, culoarea, lumina, îmbrăcămintea interpreţilor şi elementele de recuzită; principala ei calitate şi menire este aceea de a determina unitatea de stil a întregului spectacol.

Desigur că în vederile regizorului format în spiritul teatrului secolului XIX, teatrului Kamerspiell, nu intră utilizarea acestor date noi ale spectacolului contemporan. Sau se opune, în mod hotărît, tendinţa de poetizare a spectacolului, sau (şi mai rău) consideră că aceste date ale transformării teatrului aparţin exclusiv scenografului şi atunci el să-şi facă meseria aşa cum îl taie capul. Pentru regizorii de această categorie, regia unui spectacol se limitează la stabilirea celor cîtorva uşi prin care să introducă sau să scoată interpreţii din scenă, restul aparţinînd, cu totală libertate şi indiferenţă, scenografului.

Teatrul este una din cele mai avansate tribune artistice de dezbateri a lumii noastre. El alege din literatura universală acele opere care, depăşind sfera secolului sau a mediului, vin alături de noi să discute cele mai acute probleme ale contemporaneităţii. Pe scenă, aceste opere capătă o anume transfigurare, o interpretare prin intermediul căreia se traduce în limbajul de azi conţinutul operei vechi. În teatrul nostru, în momentul de faţă există această tendinţă, de altfel tendinţă principală a teatrului romînesc contemporan, exprimată cu talent şi pricepere de o seamă de regizori care întîmplător sînt şi tineri. Am în vedere pe Ciulei, Mugur, Esrig, Cernescu, Pintilie, Giurchescu.

Cînd aportul creator al regizorului şi scenografului se produce într-o strînsă colaborare, limitele între genurile de muncă se topesc, acestea devenind în spectacol un tot unitar. De aceea consider scenografia pentru „Opera de trei parale" (Oroveanu — Ciulei), pe scena Teatrului „Bulandra", „Vizita bătrînei doamne" pe scena teatrului din Braşov (Paul Bortnovski), „Tigrul" (Dan Nemţeanu), pe scena mică a Teatrului „Nottara", — ultimele două spectacole în regia lui Dinu Cernescu — exemplele cele mai strălucite ale unităţii organice între regie şi scenografie.

Fidel principiului potrivit căruia scenograful este chemat, alături de regizor, să scoată în evidenţă ideile profunde ale operei dramatice, el recurge la o infinitate de mijloace. În sprijinul unei cît mai puternice expresivităţi, el nu-şi reduce limbajul de dragul propriei afirmări, ci preia din întreaga experienţă a teatrului modalităţile cele mai adecvate. Stilizarea, simplificarea pînă la esenţă, expresionismul, detaliul naturalist, barocul, fotografia, colajul, grafica publicitară sînt deopotrivă utile şi eficiente pentru a promova esenţa ideilor operei dramatice puse în scenă.

De asemenea, cînd analiza spectacolului nu este suficient de bine dusă la capăt, cînd nu se stabileşte o unitate de concepţie între regizor şi scenograf, acest fapt devine vizibil şi supărător în spectacol. Aşa s-a petrecut în spectacolul „Inima mea este pe înălţimi" de Saroyan (Teatrul „Bulandra"), unde Bortnovski a făcut un strălucit decor plin de sentimente amare şi dezolante, iar regizorul Pintilie a transformat dezolarea şi firul subţire de poezie într-o dulceagă şi veche melodramă. Acelaşi regizor face însă în „Biedermann şi incendiatorii" o strălucită demonstraţie a unităţii spectacolului.

De ce unele spectacole, care aparent cuprind toate datele necesare succesului, devin nişte manifestări confuze, sofisticate, fără ca pînă la urmă să militeze pentru ceva?

Personal sînt şi mă declar un partizan al inovaţiei, al îndrăznelii, al experimentului în toate domeniile de activitate şi în special în artă. Doresc cu pasiune să aplaud orice fel de manifestare care să izgonească rutina şi împietrirea, care să învioreze şi să anime spiritualitatea contemporanului nostru. Nu am prejudecăţi de nici un fel, de nici o natură. Dar îmi este imposibil să înţeleg inovaţia fără mesaj, îndrăzneala fără ţintă, experimentul lipsit de conţinut.

Am asistat, acum cîteva seri, la un spectacol pe scena unui teatru cu faimă, unde au fost puse în scenă cîteva schiţe de Caragiale, unul din cei mai mari umorişti ai lumii, şi piesa lui Eugen Ionescu „Cîntăreaţa chelă". Au existat pentru acest spectacol toate premisele unui mare succes: autori mari, verificaţi pe toate scenele lumii, actori deosebit de talentaţi şi cu o mare personalitate (Olga Tudorache, Tudorel Popa), una dintre scenografele de seamă ale teatrului nostru (Adriana Leonescu) — şi totuşi, punctul meu de vedere personal este că din pricina unei înflăcărate îndrăzneli tînărul regizor, dornic să-şi expună propriile inovaţii, a sacrificat umorul unor idei interesante, dar greu de descifrat. La piesa lui Ionescu, înţelegînd pe dos conţinutul incisiv al autorului, regizorul a anulat incisivitatea şi rîsul. Tot efortul depus de Adriana Leonescu pentru a sublinia ideile de conţinut ale spectacolului mi s-a părut cu totul inutil. Ea a înţeles însă mai bine decît regizorul că în tehnica teatrului lui Ionescu, detaliul naturalist este acela care joacă un rol deosebit de important, şi nu stilizarea expresionistă.

Un fapt interesant, demn de subliniat, în scenografia actuală din ţara noastră, este acela că mulţi dintre creatorii talentaţi şi cu un real simţ inovator provin din alte ramuri ale artei şi nu de pe băncile Institutului de arte plastice. O privire mai atentă a trăsăturilor şi calităţilor unui scenograf care să corespundă sarcinilor teatrului contemporan, aşa cum se conturează el pe scenele noastre, te face să constaţi existenţa unui anumit anacronism în învăţămîntul de specialitate. Pretindem scenografului să aibă o largă şi temeinică informare, să cunoască istoria stilurilor, să cunoască succesiunea curentelor, istoria teatrului, istoria costumului, inovaţiile în tehnica scenei, grima, instalaţiile şi modalităţile de iluminare, să facă analiza textului literar. Absolventul secţiei de scenografie din Institutul de artă plastică termină însă această înaltă şcoală cunoscînd destul de puţin din toate acestea, pentru că programele analitice au rămas împietrite de pe vremea cînd în acest institut de specialitate un scenograf trebuia să lucreze cinci ani teme de nud sau figură cu draperie. Consider că este momentul să se revadă programele analitice ale acestei secţii şi să fie adaptate la realitatea zilelor noastre.

viaţa culturală

AL. CIUCURENCU Natură statică

ION JALEA Ţărancă

Convorbiri cu Salvatore QUASIMODO, Carlo LEVI, Danilo DOLCI

SCRIITORUL, PROBLEMELE SOCIALE ŞI CONTEMPORANEITATEA

Un mare poet, un prozator dublat de un pictor de talent, un publicist. Trei nume, trei personalităţi de seamă ale culturii italiene contemporane. Salvatore Quasimodo trăieşte şi lucrează la Milano. Carlo Levi la Roma, iar Danilo Dolci într-o mică aşezare siciliană, la Partinico.

„Dare e avere"

În inima marelui oraş industrial Milano, pe Corso Garibaldi la nr. 16, într-un apartament de la etajul 4 de unde ai în faţa ochilor imaginea celebrului Duom, locuieşte laureatul premiului Nobel pentru literatură, poetul Salvatore Quasimodo. Un birou mic, pe care foile de manuscris stau risipite într-o ordine impresionantă. Pereţii sînt acoperiţi cu rafturi pline ochi cu cărţi. Printre ele, ediţia în limba romînă a poeziilor lui Quasimodo, volume în limba romînă ale lui Arghezi, o antologie a poeziei romîneşti apărută în italiană. Surprinzîndu-mi privirile, maestrul intră direct în subiect:

— *Sînt un prieten şi un admirator al Romîniei. În 1961, cu prilejul unei vizite făcute în ţara dumneavoastră, am putut să-mi dau seama că dragostea pentru cultură este vie în Romînia, una din ţările lumii contemporane cu o dezvoltare cetăţenească şi politică dintre cele mai avansate. Mi-a făcut o mare plăcere să adresez urări cordiale pentru o prezenţă tot mai puternică a Romîniei printre marile naţiuni ale civilizaţiei lumii de astăzi.*

— În urmă cu cîţiva ani v-aţi exprimat dorinţa de a tălmăci în italiană poeziile maestrului Arghezi.

— *Iar dorinţa am transpus-o în fapte, răspunde îndată Quasimodo. De curînd am terminat traducerea a 1 500 de versuri din opera lui Tudor Arghezi, o mare personalitate poetică, un adevărat inovator al versului, un mare artist al metaforei. De fapt, traducerea este o mică antologie argheziană, pe care m-am străduit să o prezint cititorilor din Italia la nivelul originalului. Desigur, nu mi-a fost uşor, dar sper că Arghezi, căruia i-am trimis un exemplar, va fi mulţumit. Cartea va apărea foarte curînd în editura Mondadori, în cadrul colecţiei „Lo Specchio" renumită nu numai în Italia dar şi în Europa.*

Quasimodo trece apoi la alt subiect.

— *Multe din poeziile pe care le-am scris din 1958 pînă astăzi, evident cele care mi s-au părut demne de a fi figurat într-un nou volum, le-am reunit sub titlul simbolic „Dare e avere" (A da şi a avea). Nu aparţin nici unui partid politic, dar iubesc nespus de mult omul, sensibilitatea lui, visurile lui. Aceasta înseamnă aşadar, tînărul meu prieten, că eu consider că poezia trebuie să slujească marile idealuri ale umanităţii. Sînt ferm convins că niciodată cultura nu poate fi învinsă de nici un fel de arme, oricît de perfecţionate ar fi ele. A scrie pentru viaţă, pentru om înseamnă a nu fi un asociat premeditat al violenţei şi distrugerii. Au dovedit-o aceasta toţi marii scriitori şi poeţi ai lumii, şi nu-ţi voi cita decît pe Dante, pe Ibsen, pe Goethe, Tolstoi şi Eminescu. După părerea mea, o cerinţă tot atît de vitală pentru un poet cum este aerul şi apa pentru om, este aceea de a nu fi inert, de a fi legat prin toate fibrele sensibilităţii sale de popor. Altfel, făuritorul de poezie care nu este înţeles şi preţuit de omul simplu, se transformă într-un literat de salon. Ceea ce mi se pare odios. Civilizaţia mondială nu poate cunoaşte bariere. Ea este a tuturor. Cu atît mai mult, cu cît omul se schimbă în fiecare zi.*

La despărţire, Quasimodo a transmis cititorilor „Scînteii" salutul de mai jos:

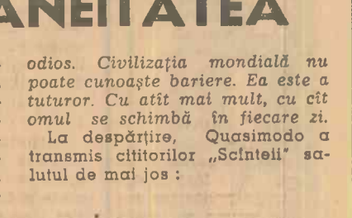

SALVATORE QUASIMODO,
Cu multe urări afectuoase şi „latine" pentru cititorii „Scînteii", din Milano, oraş industrial

Carlo Levi este cunoscut cititorilor din ţara noastră prin traducerea romanului său „Cristos s-a oprit la Eboli" în care vigoroasele accente sociale pun în adevărata lor lumină problemele sudului Italiei, viaţa grea a locuitorilor de pe aceste meleaguri. Întreaga operă a scriitorului, din care citîm „Orologiul", „Cuvintele sînt pietre", „Viitorul are un suflet vechi", este puternic ancorată în realităţile sociale ale ţării sale, înfăţişînd emoţionant şi dramatic lupta omului simplu pentru existenţă, împotriva nedreptăţii. Ultima sa carte, „Tutto il miele è finito" apărută în Editura Einaudi este închinată oamenilor Sardiniei, muncitori şi emigranţi, minerilor din Carbonia.

L-am întîlnit la Roma.

A exprima viu şi emoţionant realitatea

Biroul e năpădit de cărţi, de manuscrise, abandonate pentru moment de renumitul romancier. Carlo Levi stătea într-o încăpere alăturată, cu ferestrele mari deschise spre albastrul cerului, ţinea în mînă paleta de culori iar de pe şevalet te întîmpina chipul dîrz al pictorului mexican David Alfaro Siqueiros. Aflat în acele zile la Roma, Siqueiros şi-a văzut tabloul, considerînd că nici el n-ar fi izbutit să-şi facă mai bine autoportretul. Atelierul de lucru al scriitorului-pictor e plin de tablouri. Cele mai multe dintre ele înfăţişează luptători din Rezistenţă, la care şi Levi a participat activ.

— *Cred că în timpurile noastre, problemele sociale sînt fundamentale pentru un scriitor* — ne spune Carlo Levi. *Prin aceasta nu înţeleg ca scriitorul să se transforme într-un simplu sociolog, ci de a exprima viu şi emoţionant realitatea, filtrată prin propria personalitate şi realitate însă autentică, neafectată de metafore şi gratuităţi stilistice. Cititorul trebuie să se recunoască în cutare sau cutare erou, să exclame după ce a citit ultimul rînd: „da, este o problemă de viaţă". Ceea ce presupune ca scriitorul să fie părtaş la bucuriile şi necazurile omului simplu. Aceasta m-a îndemnat ca în Sardinia să trăiesc cot la cot cu viitorii eroi ai cărţii, să merg împreună cu ei, să mănînc la aceeaşi masă. Unii critici spun: Levi este prea dur în ceea ce scrie. Iar eu le răspund: nu eu sînt dur ci viaţa aspră pe care o duc aceşti oameni, nedreptăţile sociale care îi apasă.*

Ion MARGINEANU

(Continuare în pag. V-a)

Raid anchetă

CARTEA PE CARE O CĂUTĂM

Librăria e unul din locurile cele mai frecventate astăzi în ţara noastră. Oamenii caută avid noutăţile — şi nu o dată se întîmplă ca o carte bună să se epuizeze în numai cîteva ore. Cu toate că tirajele cresc de la an la an cu milioane de exemplare, la multe titluri cererea întrece necontenit oferta.

Să intrăm în cîteva librării, să vizităm cîteva standuri...

Ce se cere în librării

Vînzătorii de la Librăria Academiei ne-au vorbit despre marea cerere de carte politică. Documentele de partid, Declaraţia C.C. al P.M.R. din aprilie 1964, sînt solicitate cu mult interes. Lucrări ca „Formarea statului naţional român. Lupta poporului român pentru independenţă naţională", Dicţionarul enciclopedic vol. II s-au bucurat de multă căutare. Vitrina librăriei nr. 43 din cartierul 13 Septembrie îţi atrage numaidecît atenţia. Sînt expuse aci noutăţi editoriale: Lenin — Opere vol. 40, volumul VII al scrierilor lui Arghezi, „Probleme de fizică" ş.a. Magazinul e bine aprovizionat cu literatură română şi străină. Poţi găsi aici şi recent apăruta monografie „Vasile Alecsandri" de G. Călinescu, şi opere ale lui Sadoveanu, Tolstoi, Goga sau Stendhal, apărute în Biblioteca pentru toţi. Dar cititorii vin adesea să ceară şi scrieri ale lui Eminescu, Alecsandri, Coşbuc, Creangă, opere ale literaturii noastre contemporane ca „Setea" de Titus Popovici sau „Morometii" de Marin Preda, şi nu le găsesc. La Librăria Mihail Eminescu din Bucureşti poţi întîlni numeroşi studenţi care caută culegeri de probleme, dicţionare, lucrări de mecanică cuantică, teoria cîmpului, chimie generală, mica chirurgie etc. Tov. Gh. Bacşis, cercetător principal la I.C.C.P.T.-Fundulea, căuta „Introducerea în genetica moleculară". Spicuim din caietul de sesizări şi sugestii: „Am venit din Braşov să cumpăr „Îndreptar de diagnostic şi tratament în pediatrie", deoarece în oraşul nostru nu se mai găseşte. Nu am găsit-o nici aici"; „S-au editat în cursul anului 1964 şi la începutul anului 1965 o serie de metodici pentru învăţămîntul general de opt ani. Tirajul nu a satisfăcut însă cerinţele cadrelor didactice". Semnează profesoara Olga Cucu.

Poezia e căutată de cititorii de toate vîrstele. Cumpărătorii solicită librarilor, difuzorilor din întreprinderi volume de Arghezi, Topîrceanu, Minulescu sau Labiş, recenta ediţie a versurilor lui Adrian Maniu, volumele valoroase ale poeţilor noştri contemporani etc. Dar nu orice volum de versuri se vinde. Unele plachete mai slabe ale tinerilor s-au stocat în cantităţi destul de mari. Poate că editura ar trebui să fie mai selectivă, să tipărească numai culegerile unor poeţi care şi-au cîştigat, prin versurile publicate în reviste, aprecierea publicului. „În colecţia „Cele mai frumoase poezii" au apărut şi culegeri ale unor autori puţin cunoscuţi — ne spune responsabilul librăriei „G. Coşbuc" din Capitală. Or, în această colecţie de mare tiraj ar trebui cuprinse cu adevărat „cele mai frumoase" dintre versurile poeţilor consacraţi, intraţi în patrimoniul culturii, opere pe care cititorii noştri le-au îndrăgit, pe care doresc să le aibă cu orice preţ în bibliotecă".

Dumitru Boţîrlăianu, tehnician la Uzinele „23 August", este de şase ani difuzor voluntar în secţia mecanică. „În această perioadă, ne-a spus el, am vîndut cărţi în valoare de sute de mii de lei. Mulţi muncitori au început să citească cumpărînd cărţi de la mine. Am mulţi prieteni, dar mi-am făcut şi „duşmani": cărţile bune vin deseori în prea puţine exemplare şi nu-i pot satisface pe toţi. Am primit numai zece exemplare din volumul „Rezistenţa materialelor" de Gh. Buzdugan, care e foarte cerut în uzină, în schimb ni s-au dat 30 de exemplare din volumul „Acvaristica şi pescuitul sportiv", care nu se vînd. Am multe exemplare din volumul „De la piatră la hîrtie" de Aurel Dimboiu, o carte tipărită în 20 000 de exemplare, dar pe care n-o caută nimeni; în schimb nu se găseşte „Renaşterea" de A. Oţetea. Nu se vînd albumele „Bucureşti" sau „Romînia", tipărite de Editura Meridiane, care cuprind fotografii banale, de calitate scăzută, tipărite nereuşit.

Tiraje insuficiente şi... stocuri

Din discuţiile redactorilor şi corespondenţilor noştri cu un mare număr de cititori, librari, difuzori voluntari rezultă că tirajele unor cărţi de mare valoare şi interes actual sînt insuficiente, în vreme ce se cheltuiesc hîrtie, muncă şi spaţiu tipografic pentru unele lucrări slabe, depăşite sau pentru reeditări mai puţin necesare. Elevii, de pildă, caută scrierile cuprinse în programa analitică; tirajele (deşi mari) ale „Bibliotecii şcolarului" sînt cu totul insuficiente, dar pe de altă parte în Biblioteca pentru toţi au fost reeditate în zeci de mii de exemplare lucrări din literatura universală care existau deja în librării şi biblioteci, în cantităţi îndestulătoare. Desigur că în Biblioteca pentru toţi îşi au locul şi lucrări care au mai fost tipărite, dar în funcţie de capacitatea reală de absorbţie. Netrebuincioase s-au dovedit reeditări ca „Fundătura îngerilor" de Priestley, „Rossini" de G. Sbîrcea, „Haendel" de M. Nicolescu ş.a.

— „Din volumul „Viaţa lui Eminescu" de G. Călinescu am primit mult mai puţine exemplare decît am cerut, ne spune tov. Vasile Bălan, directorul Centrului regional de librării şi difuzare a cărţii Bucureşti. În schimb s-a găsit hîrtie pentru reeditarea unei cărticele de iluzionism a lui Iosefini. Nu se mai găseşte cartea „Organe de maşini" de Gh. Manea, foarte mult solicitată de ingineri şi tehnicieni, dar s-a publicat pe aceeaşi temă o lucrare de Reşetov, care cuprinde elemente depăşite. Unele cărţi nu ţin seama de publicul căruia i se adresează. De pildă lucrările din colecţia Radio şi televiziune nu au peste tot căutare: ele sînt de un nivel nesatisfăcător pentru un specialist, dar nici nu sînt pe înţelesul publicului larg. Se impune ca editura să tragă concluzii cu privire la profilul colecţiei.

Constatările făcute pe teren arată că în fixarea tirajelor trebuie să se ţină seama într-o mai mare măsură de nivelul cultural în rapidă creştere al publicului nostru. Iată un fenomen semnificativ: unele dintre broşurile din colecţia C.R.C.C.S., sărace în conţinut, superficiale, nu se vînd, deşi sînt foarte ieftine; în schimb studiul savantului I. Bernal „Ştiinţa în viaţa societăţii" este cerut cu insistenţă în librării.

Au sporit şi pretenţiile cititorilor faţă de aspectul grafic al cărţilor. Tov. Traian Niculescu, maistru constructor, într-o scrisoare adresată redacţiei noastre, sugerează ca şi o bună parte din tirajul Bibliotecii pentru toţi să se prezinte în coperţi legate, mai frumoase şi mai rezistente. Corespondentul arată că în cuprinsul aceluiaşi volum se întîlnesc uneori mai multe calităţi de hîrtie, ceea ce le dă o înfăţişare inestetică, aşa cum e cazul cu ultima ediţie din operele lui Vlahuţă. Asemenea sesizări am mai primit chiar cu privire la ediţii de lux, cum ar fi „Povestirile din Canterbury" de Chaucer. Şi alţi cititori sau difuzori ne-au vorbit despre coperţile şi ilustraţiile urîte ale unor cărţi.

Cum se învechesteo carte înainte de a apărea

Lucrările tehnice tipărite nu ţin totdeauna pasul cu modernizarea rapidă a procesului de producţie. Cărţi care prezentau un mare interes la data includerii în planurile editoriale se dovedesc învechite la apariţie. „Ciclul de elaborare a unei lucrări mai mari (scrierea sau traducerea ei, redactarea în editură, tiparul etc.) este destul de îndelungat — cîţiva ani", ne spune în această privinţă tov. Al. Tomuţa, redactor şef la Editura Tehnică. Această situaţie e oare firească? Nu s-ar putea găsi mijloace de a accelera procesul de producţie în edituri, în tipografii?

Reeditările necesare se realizează, de asemenea, extrem de încet. Mulţi lucrători din reţeaua de difuzare a cărţii propun să se păstreze zaţurile şi să se scoată tiraje succesive, în funcţie de cerinţe. Acest sistem, foarte răspîndit în străinătate, ar permite să se sondeze mai exact necesităţile reale, evitînd astfel cheltuieli inutile, şi să se satisfacă la scurt interval comenzile suplimentare. La centrala editurilor se obiectează însă că nu există spaţii de depozitare a zaţurilor. Iată un lucru paradoxal: cum de se găsesc spaţii pentru depozitarea a zeci de mii de exemplare nevandabile, din lucrări ale căror tiraje au fost fixate în mod arbitrar?

Volumele diferite ale unor lucrări apar deseori la intervale foarte mari şi în tiraje inegale; din această cauză, o parte din cititori rămîn cu seria descompletată.

Cînd „Desenul tehnic industrial" ajunge la sate

Dacă uneori cartea căutată nu ajunge la timp în mîna cititorului, e şi pentru că repartizarea se face citeodată la întîmplare. Librăria nr. 5 din Craiova a primit 60 de exemplare din „Cozma Răcoare" de Sadoveanu şi după scurtă vreme, cu toate că nu le vînduse, i s-au mai trimis încă 30, pe cînd la alte librării din oraş existau cerinţe. La standul Uzinelor Electroputere, din Craiova, zace „Mecanica cuantică", foarte solicitată în librării de către studenţi şi cadre didactice. Recartările (redistribuirea cărţilor pe bază de cerinţe) se desfăşoară greoi. Biblioteca comunală din Sîngiorz, regiunea Mureş-Autonomă Maghiară, a fost aprovizionată în ianuarie 1965 cu două lucrări de oftalmologie, una din Chirurgia rectului, dar unele cărţi cerute de ţărani lipsesc.

Mulţi cititori îşi exprimă dorinţa de a fi mai bine şi mai prompt informaţi asupra noilor apariţii. „Se anunţă în ziare unele titluri pe care le găseşti în librării abia după cîteva luni, sau dimpotrivă, apar recenzii ale unor cărţi la cîteva luni de la publicarea lor", spune Marian Avram, şef de echipă la Uzinele „23 August". Nu s-ar putea organiza — întreabă unii cititori — un sistem de „carte prin poştă" şi pentru mediul urban, aşa cum există cea pentru sate?

★

Ancheta noastră arată că editurile trebuie să acorde o atenţie sporită politicii de editare, în funcţie de importanţa şi actualitatea temelor, de valoarea lucrărilor, de necesităţile culturale, economice şi tehnico-ştiinţifice, de cererea publicului, precum şi stabilirii ştiinţifice a tirajelor. O condiţie importantă pentru buna aprovizionare a reţelei de desfacere o constituie ritmicitatea muncii în edituri şi tipografii. Organelor de difuzare le revine obligaţia de a asigura justa repartiţie teritorială a cărţii, în scopul satisfacerii necesităţilor reale ale diverselor categorii de cititori, pentru lichidarea fenomenelor artificiale de stocare şi în acelaşi timp de nesatisfacere a unor cereri. Este o problemă cu aspecte multiple în legătură cu care sînt binevenite opiniile şi sugestiile din partea cititorilor, autorilor, a lucrătorilor din edituri şi din reţeaua de difuzare, menite să contribuie la îmbunătăţirea activităţii de răspîndire şi popularizare a cărţii.

Sorin MOVILEANU
Adrian ANGHELESCU
Radu CONSTANTINESCU

— Sînt la a doua poezie a mea, mi se spune de acum „maestre" şi mi s-a propus editarea în colecţia „Luceafărul".

Desen de Eugen TARU

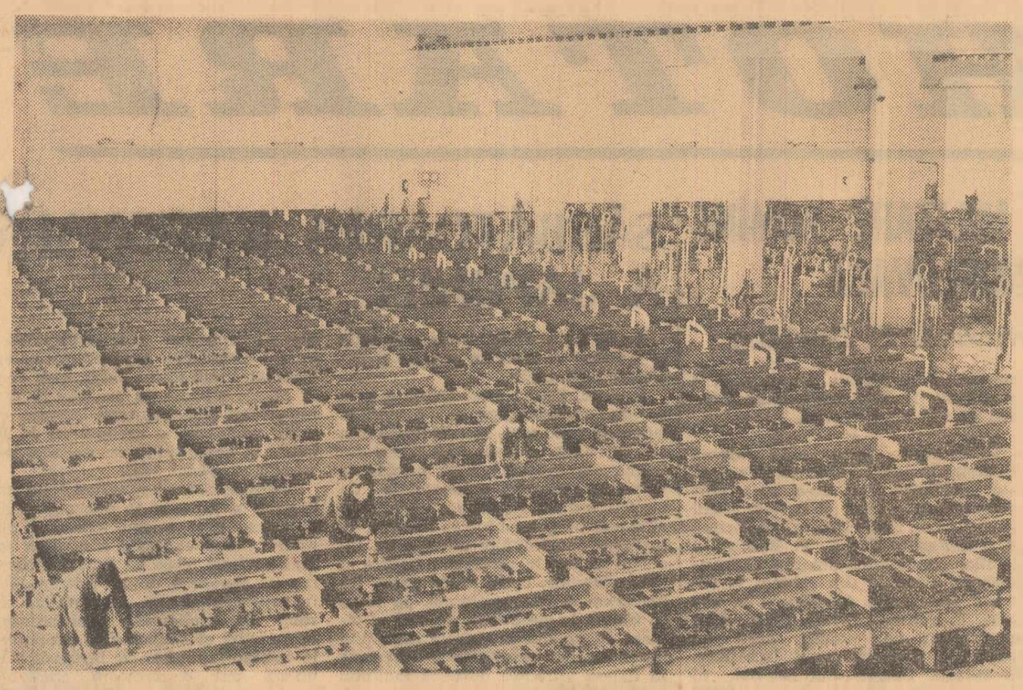

Secția de electroliză cu catod de mercur din cadrul Combinatului chimic Borzești
Foto : Agerpres

Informații

PRIMIRE LA MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

La 28 aprilie, George Macovescu, adjunct al ministrului afacerilor externe, a primit în audiență pe noul ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Democrate Germane la București, Ewald Moldt, în legătură cu apropiata prezentare a scrisorilor sale de acreditare.

★

La invitația Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor a sosit în Capitală o delegație de specialiști ai Ministerului Poștelor și Telecomunicațiilor și Ministerului Comunicațiilor din R. P. Chineză, condusă de Ciun Fu-sian, adjunct al ministrului poștelor și telecomunicațiilor. La sosire, pe aeroportul Băneasa, delegația a fost întîmpinată de Grigore Marin, adjunct al ministrului transporturilor și telecomunicațiilor. Au fost de față Liu Fan, ambasadorul R. P. Chineze la București, și membri ai ambasadei.

Miercuri dimineața, membrii delegației au avut o întrevedere cu D. Simulescu, ministrul transporturilor și telecomunicațiilor, și cu membri ai conducerii ministerului.

(Agerpres)

Scriitorul, problemele sociale și contemporaneitatea

(Urmare din pag. IV-a)

— Cunoașteți Romînia ?

— *Din păcate, numai din lecturi. Știu că țara dumneavoastră are o literatură umanistă, mari scriitori preluați astăzi de cultura universală. Știu, de asemenea, cît de mari sînt schimbările petrecute în viața poporului. Sper că nu va trece mult și voi avea marea bucurie să văd cu propriii ochi toate acestea.*

Infuzie de energie

Partinico. Un orășel sicilian aflat în vecinătatea mării. Mă primește un bărbat înalt, cu ochelari. În jur, cinci copii. Trei fete și doi băieți. Cel mai mic abia a împlinit doi ani. Intrăm într-o cameră modest mobilată, cu pereții tapetați cu un tel de rogojină. Pe masă și pe bufet, obiecte de ceramică siciliană. Un întreg raft este ocupat cu cărțile lui Dolci apărute în diferite limbi : suedeză, germană, franceză, rusă. engleză.

— *Aștept să-mi completez colecția și cu ediția romînă a „Anchetei la Palermo“.* îmi spune Dolci. Bărbatul acesta cu privirea deschisă, prietenoasă, cu mîinile mari, fără astîmpăr, este unul dintre marii publiciști ai țării sale și ai lumii, cunoscut pentru opera sa consacrată populației foarte sărace din Mezzogiorno. A bătut neostenit drumurile Palermo-ului și Siciliei, a stat de vorbă cu sute și sute de „braccianti“, păstori, emigranți, șomeri. Și din răspunsurile lor fidel reproduse, Danilo Dolci a realizat vestitele sale anchete.

— *Adevăratul autor al cărților mele este omul anonim. Tăcut de secole, a avut pentru prima oară prilejul să vorbească despre el, despre existența lui, despre marile lui probleme. Așa s-au născut „Anchetă la Palermo“, „Convorbirile“, „Povestirile siciliene“. Țăranii vorbesc cu multă poezie. Dar cît de amară este această poezie.*

— Care este formula pe care o folosiți la anchetele dumneavoastră ?

— *De fapt, nu e propriu-zis o formulă. Las mai întîi omul să vorbească. Îl ascult cu atenție. Peste două sau trei zile reiau discuția, antrenez apoi în conversații și pe alții și în felul acesta se naște un dialog în lanț, ca să-l numesc așa. Uneori folosesc și magnetofonul. Sufăr însă nespus de mult la apariția cărților mele cînd știu că cei mai mulți dintre eroii lor nu le vor putea citi. Sînt analfabeți. Atunci, fac eu lectura. Și oamenii plîng, recunoscîndu-și propriile gînduri. Am simțit că e de datoria mea să lupt alături de acești oameni. Așa am făcut-o în acțiunile împotriva Maffiei, așa am făcut recent cu digul de la Rocamila sau cînd am construit un mic drum de țară din vecinătatea localității Partinico, pentru a atrage atenția autorităților asupra șomajului. Totul a reprezentat pentru mine o adevărată infuzie de energie.*

Danilo Dolci este laureat al premiului Lenin și, după cîte am aflat la Roma, a fost propus și la premiul Nobel pentru pace. Un om care și-a închinat viața și talentul omului, aspirațiilor sale. Un scriitor militant.

Roma, aprilie 1965

A 20-A ANIVERSARE A VICTORIEI ASUPRA GERMANIEI HITLERISTE

„OPERAȚIA-DEBREȚIN“

De la corespondentul nostru la Budapesta

Am vizitat în aceste zile numeroase localități din pusta ungară. În orașele și satele prin care am trecut — la Debrețin, Nyiregyháza, Nagy Rábé, Nagybajom, Sárand Hajdúböszörmény, Tiszalök, bătrîni și tineri mi-au vorbit cu recunoștință despre eroismul ostașilor armatei sovietice și ai armatei romîne, care au luptat prin aceste locuri.

Din documente și din relatările locuitorilor am aflat amănunte privind operația Debrețin, care a marcat o strălucită victorie a armatei sovietice, aflată în plină ofensivă împotriva armatelor hitleristo-horthyste. Umăr la umăr cu mari unități sovietice, au acționat pe aceste meleaguri diviziile romîne 3 munte și „Tudor Vladimirescu“. În sprijinul trupelor terestre, au îndeplinit eroice misiuni unitățile corpului aerian romîn. Oamenii cu care am stat de vorbă ne-au povestit episoade ale acțiunilor desfășurate de trupele romîne. Înfrîngînd rezistența înverșunată a inamicului, trupele sovietice și romîne au pătruns în ziua de 19 octombrie 1944 în oraș, iar a doua zi — după grele lupte — Debreținul a fost eliberat.

Această victorie a pecetluit soarta trupelor fasciste în estul Ungariei. Pierzînd cel mai mare centru administrativ și nod de comunicații din această parte a țării, ele au fost silite să-și mute linia defensivă pe malul de vest al riului Tisa.

Un locuitor al orașului, bătrînul Szabó Péter, mi-a vorbit despre episoade de luptă și despre ostașii romîni pe care i-a cunoscut.

— A trecut mult timp de atunci, dar îmi mai amintesc unele amănunte ale luptelor pentru eliberarea orașului nostru. Trupele fasciste au amenajat toate casele, cît de cît rezistente, transformîndu-le în puncte de apărare prevăzute cu cuiburi de mitralieră. La încrucișările de străzi instalaseră tunuri care au prefăcut în mormane de ruine multe clădiri din oraș. Dar toate acestea nu le-au fost de folos. Trupele eliberatoare au pătruns în oraș. Primii ostași romîni pe care i-am văzut erau, după uniforme, vînători de munte.

În acele vremuri — continuă să-și depene amintirile Szabó Péter — locuiam într-un beci, unde ne-am adăpostit pentru a fi feriți de bombe. Zile în șir am stat acolo în frig și umezeală. Soția mea s-a îmbolnăvit grav. După ce orașul a fost eliberat, m-am dus la o unitate militară romînă și am cerut să vorbesc cu comandantul ei. Am fost condus la un ofițer înalt, spătos, cu ochi blînzi. I-am explicat ce necazuri mă aduc la el și l-am rugat ca un medic romîn s-o consulte pe soția mea. Mi-a spus să aștept puțin. Nu după multă vreme a intrat un ofițer, care, după cum am aflat apoi, era medic și, împreună cu el și cu militarul care a tălmăcit rugămintea mea comandantului, am plecat acasă. Cinci zile în șir doctorul Mircea a venit la noi zilnic să vadă de sănătatea soției și să-i dea medicamente. Doctorul era un om de aur, avea o voce caldă și o inimă bună. Adesea, cînd venea, ne aducea pîine și conserve. Oriunde ar fi el acum, îi trimitem gîndurile și urările noastre cele mai bune.

★

...A doua zi după eliberarea Debreținului, divizia 3 munte romînă, luptînd împreună cu unități sovietice, a eliberat orașul Hajdúböszörmény.

— Înainte de a părăsi orașul, îmi spunea zilele trecute pensionara Csiha Margit, fostă directoare a unei școli de cultură generală din localitate, fasciștii au jefuit și apoi au incendiat fabrica de ciorapi, singura întreprindere industrială din oraș, în care, de bine de rău, își cîștigau existența 600 de femei.

După eliberarea orașului, la noi — a continuat ea — au fost găzduiți militari romîni. În răstimpul acesta, vreo trei săptămîni, ne-am împrietenit.

Ulterior, ei au plecat, frontul trecuse departe; a sosit în sfîrșit și vestea îmbucurătoare că războiul s-a încheiat într-o bună zi ne-am pomenit cu niște militari la poartă. Erau cei pe care-i găzduisem — Radu, Gheorghe și Uzora — care, întorcîndu-se de pe frontul din Cehoslovacia, au ținut să ne vadă. Reîntîlnirea ne-a produs o mare bucurie.

La Tiszalök, fapta vitejească a eroului Eftimie Croitoru, care a salvat cu prețul vieții podul minat de trupele hitleriste, este cunoscută de toți locuitorii. În zile de sărbători, numeroși oameni, vîrstnici ca și pionieri, duc buchete de flori la monumentul eroului romîn, căzut în lupta împotriva fascismului. Aceleași buchete de flori, împrospătate mereu, pot fi văzute la monumentele și mormintele ostașilor noștri din multe orașe și sate, aduse în semn de omagiu militarilor romîni care au contribuit cu prețul vieții lor la eliberarea Ungariei.

Aurel POP

Adunări festive consacrate zilei de 1 Mai

În Capitală și în alte localități din țară au continuat să aibă loc miercuri numeroase adunări festive consacrate zilei de 1 Mai — Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc.

La adunarea care s-a ținut la Uzina „Autobuzul“ din Capitală au luat parte peste 2 000 de muncitori, tehnicieni, ingineri și funcționari din întreprindere.

Despre importanța zilei de 1 Mai a vorbit tov. Ion Iozefide, secretar al Comitetului orășenesc București al P.M.R. Vorbitorul a trecut, totodată, în revistă succesele în producție cu care constructorii de autovehicule din această uzină întîmpină sărbătoarea internațională a oamenilor muncii. Planul producției marfă, pe perioada care a trecut din acest an, a fost depășit cu 1,8 la sută. Prin gospodărirea rațională a materiilor prime și materialelor ei au realizat în același timp circa 630 000 de lei economii peste plan.

O adunare asemănătoare a avut loc la clubul întreprinderii de construcții-montaj nr. 1, unde în fața a sute de muncitori a luat cuvîntul tov. Gh. Șerbănescu, președintele Consiliului sindicatelor din construcții-București.

La adunarea care a avut loc la Combinatul de îngrășăminte cu azot Piatra Neamț a vorbit Gheorghe Roșu, membru al C.C. al P.M.R., prim-secretar al Comitetului regional Bacău al P.M.R.

Sărbătoarea oamenilor muncii de pretutindeni, a subliniat vorbitorul, a fost întîmpinată de chimiștii acestui combinat cu angajamentele îndeplinite și depășite. Planul producției globale a fost depășit de la începutul anului cu aproape 5 500 000 de lei, iar la producția marfă cu peste 5 milioane lei. Ei au realizat peste prevederile planului 1 800 de tone azotat de amoniu, 800 de tone amoniac, iar economiile peste plan la prețul de cost și beneficiile se ridică la peste 9 milioane de lei.

La adunarea care a avut loc la Uzina cocso-chimică a Combinatului siderurgic Hunedoara a vorbit tov. Solomon Selejan, secretarul comitetului de partid al sectorului cocserie. Lucrătorii acestei uzine au livrat furnaliștilor de la începutul anului peste prevederi 2 300 tone cocs metalurgic, cu 1 300 de tone mai mult față de angajamentul luat în cinstea zilei de 1 Mai. Întreaga cantitate de cocs produs anul acesta a întrunit rezistența mecanică și ceilalți indicatori de calitate necesari utilizării cu rezultate bune în procesul de elaborare a fontei la furnalele mari automatizate.

Adunări în întîmpinarea zilei de 1 Mai au mai avut loc la Șantierul naval din Constanța, unde a vorbit tov. Ion Vîlsan, președintele Consiliului regional al sindicatelor Dobrogea, la Uzinele „1 Mai“ Ploiești, unde a vorbit tov. Gheorghe Alecu, prim-secretar al Comitetului orășenesc Ploiești al P.M.R., la Uzina de utilaj greu „Progresul“ din Brăila, laminorul de tablă subțire din Galați, Institutul pedagogic de 3 ani din Suceava și în alte întreprinderi și instituții. (Agerpres)

Sesiune științifică

Ieri a avut loc la Institutul de studii și proiectări forestiere o sesiune tehnico-științifică, cu prilejul împlinirii a 15 ani de activitate. Au participat specialiști de la institute de studii și proiectări din Capitală, Institutul de cercetări forestiere, Institutul politehnic Brașov, cadre de conducere din Ministerul Economiei Forestiere. Sesiunea a fost deschisă de Mihai Suder, ministrul economiei forestiere. În referatele prezentate cu acest prilej s-a arătat printre altele că, în cei 15 ani de activitate, lucrătorii de la I.S.P.F. au adus o bogată contribuție la dezvoltarea patrimoniului forestier și la valorificarea superioară a lemnului. Ei au elaborat peste 13 000 de studii și proiecte ale unor lucrări privind amenajarea și cultura pădurilor, ameliorarea terenurilor degradate și corectarea torenților, au proiectat diferite instalații de transport forestier și pentru exploatări, numeroase obiective industriale de prelucrare a lemnului. Institutul a fost dotat cu aparatură din cea mai modernă.

Orarul unităților comerciale între 29 aprilie și 2 mai

În perioada 29 aprilie — 2 mai, unitățile comerciale din Capitală vor funcționa după următorul program :

Unitățile de produse alimentare cu un schimb de lucrători vor fi deschise **JOI, 29 APRILIE,** în cursul dimineții, ca de obicei, iar după-amiază, între orele 16—21 ; **VINERI, 30 APRILIE,** dimineața, orar obișnuit, după-amiază, între orele 16—22. **Magazinele de carne și legume, fructe,** precum și halele și piețele (magazinele alimentare și de legume-fructe) vor funcționa **JOI, 29 APRILIE,** între orele 6,30—12 și 16—21, și **VINERI, 30 APRILIE,** dimineața, după același program, iar după-amiază, între orele 15—22. Magazinele de pîine cu un singur schimb sînt deschise **JOI, 29 APRILIE,** între orele 6—12, 16—20; **VINERI, 30 APRILIE :** 6—13, 16—21. Cele cu două schimburi sînt deschise joi între orele 5,30—13, 13,30—21 ; vineri de la 5,30—22.

Depozitele de desfacere a vinului pentru acasă sînt deschise **VINERI, 30 APRILIE,** între orele 9—13 și 15—22. Restul unităților de desfacere din toate sectoarele vor funcționa după orarul obișnuit al zilelor de joi și vineri.

În ziua de **1 MAI** vor fi deschise numai **magazinele de pîine** (orele 5—10), **centrele de desfacere a laptelui și gheței,** care își încep activitatea la orele 5 dimineața, și **tutungeriile,** care vor fi deschise dimineața cel mult 4 ore. **DUMINICĂ, 2 MAI,** vor funcționa toate unitățile care în mod obișnuit au program de duminică.

SPORT

BASCHET

Au început meciurile decisive ale campionatului feminin

În sala Tractorul din Brașov a început turneul final al campionatului republican feminin de baschet. Conform regulamentului, la acest turneu, care va desemna echipa campioană, iau parte primele șase clasate în urma disputării celor 18 meciuri ale campionatului, adică, în ordine : Rapid (care a totalizat 35 puncte), Știința București (33 puncte), Voința București (30 puncte), Mureșul Tg. Mureș (29 puncte), Constructorul București (26 puncte) și Voința Brașov (26 puncte).

Cele trei partide de ieri s-au încheiat cu victorii scontate : rapidistele au cîștigat cu 50—30 meciul cu Mureșul, Voința București a întrecut cu 42—38 pe Voința Brașov, iar Știința — deținătoare a titlului la ultimele două ediții ale campionatului — cu 69—53 pe Constructorul.

BOX

„TURNEUL CELOR 4“

Competiția pugilistică denumită „Turneul celor 4“ se încheie astă seară în sala Floreasca. După cum s-a anunțat, în cele trei gale ale turneului specialiștii federației urmăresc boxerii susceptibili de a face parte din lotul romîn care va participa la campionatele europene de la Berlin. Pînă acum meciurile nu s-au ridicat la un nivel corespunzător, numeroși boxeri — chiar și din cei declarați învingători — preferînd schimburi dure de pumni în locul boxului tehnic.

Astă seară pe ring vor urca, printre alții, Gruiescu—Costescu, Giju — Covaliov, Buzuliuc — Stanev, Niculescu — Mîrza, Ghiorghioni — Mariuțan. Primul meci începe la ora 19.

Ieri la fotbal

PLOIEȘTI. — Echipa Petrolul a jucat ieri după-amiază cu reprezentativa secundă a R. P. Bulgaria. Deși a prezentat o formație lipsită de atu, portul a patru titulari, Petrolul a cîștigat cu 3—0 (1—0). Autorii golurilor : Mocanu (2) și Moldoveanu.

IAȘI. — Formația braziliană Bon Successo, care se află într-un turneu în țara noastră, a susținut un meci cu formația C.S.M.S. Ieșenii și-au asigurat victoria prin punctul înscris de Cuperman în min. 20. Spectatori : 12 000.

PITEȘTI. — Partida internațională dintre Dinamo Pitești și Dynamo Berlin s-a încheiat la egalitate : 1—1 (1—0). Au marcat : Naghi (min. 19) pentru piteșteni și Wolf (min. 85) pentru berlinezi.

BAIA MARE (coresp. „Scînteii“). — Miercuri după-amiază, în prezența a circa 5 000 de spectatori, a avut loc la Baia Mare partida internațională de fotbal dintre „Minerul“ din localitate și echipa cehoslovacă Spartak Trnovo. Meciul s-a terminat cu scorul de 4—2 (2—1) pentru localnici.

★

Echipele Spartak Plovdiv și Farul Constanța au terminat nedecis : 1—1 (0—0) primul lor meci disputat ieri la Plovdiv în cadrul Turneului balcanic de fotbal intercluburi. Golul echipei romîne a fost înscris de Bükossi în minutul 83.

Gospodarii nu-s acasă...

În aceste zile de primăvară, terenurile de sport cunosc din plin animația caracteristică sezonului în aer liber. Bunii gospodari au pregătit din vreme locurile de desfășurare a antrenamentelor și competițiilor, făcîndu-le utile și atrăgătoare pentru sportivi și spectatori. Asemenea exemple pot fi des întîlnite. Bineînțeles, ele nu constituie ceva ieșit din comun, întrucît întreținerea corespunzătoare a bazelor sportive este o obligație firească. Există însă, din păcate, și altfel de situații.

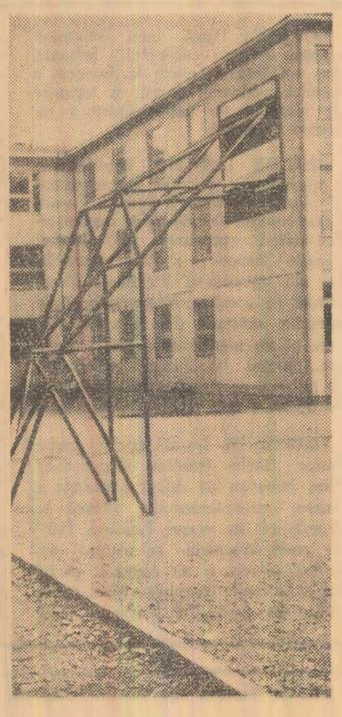

Incadrată de siluetele zvelte ale noilor blocuri din cartierul Sergent Nițu Vasile, Școala medie nr. 30 din Capitală, de construcție recentă, dispune de o curte spațioasă, prevăzută cu grădină și un microstadion : teren de fotbal înconjurat cu pistă pentru alergări, două terenuri de volei și unul de baschet. Prin urmare, condiții optime pentru activitate sportivă în aer liber. Sau, mai precis, așa ar trebui să fie, căci, după aspectul său actual, microstadionul de la „30“ constituie un veritabil exemplu de... cum nu trebuie să fie întreținută o bază sportivă ; unui panou de baschet îi lipsesc două scînduri și inelul *(fotografia alăturată)*, terenul de fotbal nu are porți și este denivelat, presărat cu pietroaie și cutii de conserve, pe cele două terenuri de volei se joacă fotbal redus, iar pista de atletism ar fi potrivită mai degrabă pentru... curse de motocros. Pe scurt, microstadionul în discuție ilustrează elocvent nepăsarea manifestată la Școala medie nr. 30 față de activitatea sportivă. Surprinde și faptul că această indiferență nu a atras atenția secțiunii de învățămînt a raionului „N. Bălcescu“. În aceeași ordine de idei, credem că o bună colaborare a școlii respective cu clubul raional „Constructorul“ ar avantaja ambele părți, căci, prin posibilitățile (nevalorificate) de care dispune, școala ar putea desfășura o activitate rodnică de depistare și inițiere în sport a copiilor talentați.

Constantin ANI

Sportivi romîni în întreceri internaționale

HANDBAL. — În zilele de 1 și 2 mai, selecționata masculină de handbal (tineret) a orașului București va participa la tradiționalul turneu de la Sarajevo, alături de cei mai buni handbaliști iugoslavi reprezentînd selecționatele orașelor Belgrad, Zagreb și Sarajevo.

★

MOTOCICLISM. — Pe pista stadionului Dinamo din Capitală duminică este programată prima întrecere internațională de dirt-track a anului. La concurs vor participa motocicliști fruntași din R. P. Bulgaria, U.R.S.S. și R. P. Română. Întrecerile vor începe la ora 10 dimineața. Miercuri 5 mai, pe aceeași pistă, are loc o nouă reuniune.

★

SCRIMA. — În zilele de 15 și 16 mai floretistele noastre fruntașe vor participa la tradiționala competiție „Floreta de argint“, care va avea loc în Italia, la Como. La 29 mai, echipa romînă va evolua la Paris în turneul pentru „Cupa Jantie“. Din lotul selecționabilelor fac parte Olga Orban Szabo, fostă campioană mondială, Maria Vicol, Marina Stanca, Suzana Tasi, Ileana Drîmbă, Ana Ene și campioana mondială de tineret Ecaterina Iencic.

★

FOTBAL. — O selecționată divizionară de fotbal va pleca astăzi în Italia pentru un turneu de două jocuri. Fotbaliștii romîni vor evolua la 2 mai la Foggia și la 5 mai la Verona.

DE PRETUTINDENI

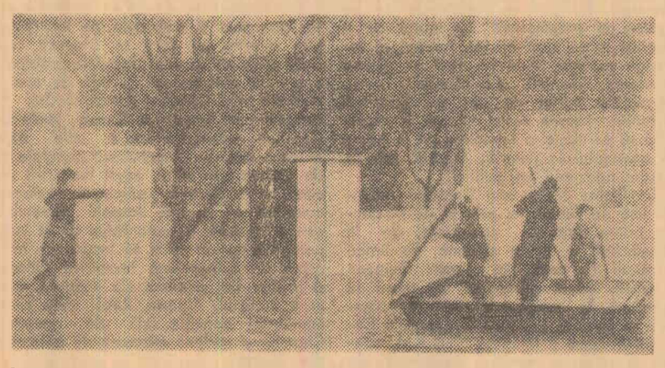

În urma ploilor puternice care au căzut în ultimele zile, în Austria s-au înregistrat mari inundații. Pentru a trece strada, locuitorii așezării Burg (în fotografie) au fost nevoiți să recurgă la plute

„DETECTORUL DE MINCIUNI“ SUSPENDAT

La Washington s-a anunțat că autoritățile americane au suspendat în mod provizoriu folosirea aparatului denumit „detectorul de minciuni“. Încă în luna martie, într-un raport al unui subcomitet al Camerei reprezentanților se arăta că acest aparat nu funcționează satisfăcător. Raportul recomanda să nu mai fie folosit pînă cînd nu va fi supus unui control amănunțit.

POET ȘI GRAVOR

Cunoscutul poet spaniol Rafael Alberti, care de cîțiva ani trăiește în Italia, este și un mare artist gravor. El a expus, la o galerie de artă din Roma, 10 gravuri ilustrînd sonete ale lui Gioacchino Belli.

100 000 ANI VECHIME

O interesantă descoperire a fost făcută în grota din localitatea Lazarete de lîngă Nisa, de către Octobon, președinte de onoare al Institutului de arheologie și preistorie al Alpilor Maritimi. Este vorba de un craniu al unui om ce ar fi trăit acum 100 000 de ani.

Grota din Lazarete este cunoscută încă din anul 1880, cînd s-au făcut primele săpături. Ea e compusă din trei săli, dintre care cea mai adîncă se află la nivelul mării. Mult timp ea a fost folosită de pescari pentru a-și adăposti vasele, ceea ce a îngreunat cercetările. Acum ea e declarată monument istoric.

PEȘCUITUL DIN MAREA NORDULUI PERICLITAT ?

Făptași necunoscuți au aruncat în Marea Nordului, de-a lungul coastei olandeze, o combinație a cuprului, care nu dăunează oamenilor și păsărilor, dar este în schimb extrem de otrăvitoare pentru pești. Sute de mii de pești morți au fost aduși de valuri la mal. Vînturi puternice din sud-vest duc apa otrăvită spre nord. Experții se tem să nu fie contaminate și apele din jurul insulelor Frize unde se află importante bancuri de pești. Astfel, pescuitul din Marea Nordului poate să fie periclitat în mod serios.

SENZAȚIE MEDICALĂ

După opt luni de adînc leșin, automobilistul suedez de curse, Ernst Paulsson, care era internat în spitalul Göteborg și-a revenit. Medicii consideră cazul drept o senzație medicală. Participînd la un concurs vara trecută Paulsson a suferit un accident, fiind grav rănit la cap.

CUI ADUC ȚINȚARII BENEFICII

În statul brazilian Guanabara a început oficial lupta împotriva țînțarilor. Dar aceste insecte minuscule se țin tari pe poziții și nu cedează pînă acum decît în fața cortinelor protectoare instalate deasupra patului combatanților-victime. Întrucît pentru procurarea unei instalații de protecție în bugetul unui individ trebuie rezervată suma de 70 000 cruzeiros (salariul minim lunar stabilit aici recent este de 66 000 cruzeiros) se apreciază că adevărații victorioși în lupta cu țînțarii sînt fabricanții de plase speciale.

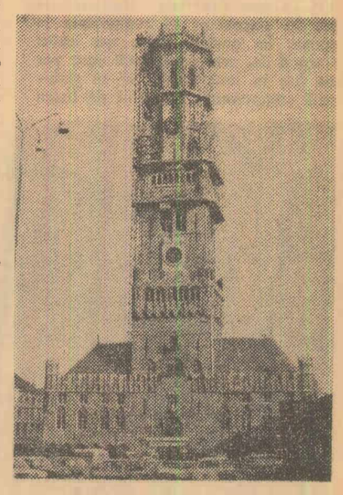

Renumitul turn din orașul belgian Bruges (Beffroi de Bruges), construit între secolele XIII—XV, va fi supus unor lucrări de restaurare, care vor dura aproximativ 5 ani

DE PESTE HOTARE

Corespondență din Paris

DUPĂ DISCURSUL PREȘEDINTELUI

Discursul radio-televizat rostit marți seara de președintele de Gaulle este comentat pe larg de cercurile politice și de presă atît în Franța cît și peste hotarele ei.

„Paris Jour" a publicat textul discursului sub titlul „De Gaulle: mai întîi independență națională". Ziarul reia în subtitlu următoarea frază a președintelui: „Oricît de mare ar fi paharul care ni se oferă din afară, noi preferăm să bem din al nostru, ciocnind însă cu cei din jur".

În comentariul vieții politice, pe care-l transmite zilnic, agenția „France Presse" arată, de asemenea, că tema discursului rostit de șeful statului a fost independența națională în toate domeniile: politic, economic, militar.

Comentînd discursul, J. Baumel, secretarul general al partidului guvernamental U.N.R., a spus că „afirmarea voinței de independență națională a Franței era necesară în momentul în care „escaladarea" militară din Vietnam riscă să atragă lumea într-o uriașă tragedie".

Referindu-se la discursul lui de Gaulle ziarul parizian „Combat" a scris: „Niciodată integrarea politică europeană nu a fost atît de net refuzată, niciodată nu s-a spus atît de limpede că alianța atlantică nu este capabilă să ne apere din punct de vedere militar".

La rîndul său, „l'Humanité" scrie că schimbarea raportului de forțe în lume și ascuțirea contradicțiilor pe arena internațională îl fac pe șeful statului „să adopte, în legătură cu un anumit număr din probleme, vederi mai conforme cu realitatea". Chiar dacă cuvintele sale — scrie ziarul — sînt dictate de conjunctură, și chiar dacă ele poartă marca unei virtuți tardive impuse de necesitate, nu putem decît să fim de acord cu șeful statului cînd el afirmă „că nici o hegemonie exercitată de indiferent orice țară, nici o intervenție străină în afacerile interne ale unui stat, nici o interdicție impusă vreunei țări de a întreține relații pașnice cu oricare altă țară nu poate fi justificată — sau cînd el proclamă reprobarea sa față de războiul din Vietnam".

Dintre ecourile din străinătate menționăm pe cele din Anglia. Ziarul „Times" publică discursul sub titlul „De Gaulle afirmă din nou independența și dezaprobă războiul din Vietnam". În subtitlu ziarul relevă „mai multe proiecte de colaborare cu Anglia în producția de avioane". Ziarul observă că „punctul central al discursului a fost pericolul pentru Franța de a fi absorbită de un sistem atlantic. De Gaulle — scrie ziarul — a revenit la tema independenței franceze pe un ton mai ridicat care pare să fie adresat mai mult ca oricînd Statelor Unite".

Din Bonn se transmite că discursul a fost primit acolo cu oarecare reticență. „Unii consideră — arată corespondentul A.F.P. — că poziția expusă de generalul de Gaulle poate fi neplăcută pentru viitor, deoarece riscă să vină în contradicție cu politica externă a R.F.G., bazată pe relații strînse cu S.U.A., precum și pe crearea unei Europe (occidentale) care să se dezvolte într-un cadru atlantic".

„Exprimînd în mod public reprobarea față de războiul din Vietnam, generalul de Gaulle a înăsprit poziția sa față de atitudinea americană în Asia de sud-est", scrie „Gazette de Lausanne".

Presa americană manifestă o oarecare dezamăgire față de cuvîntarea lui de Gaulle. Astfel, „New York Herald Tribune" scrie: „Punînd accentul pe dezaprobarea războiului din Vietnam, generalul de Gaulle a repetat tema sa favorită: nevoia unei independențe a Franței".

Al. GHEORGHIU

Dezacord la întrunirea ambasadorilor

WASHINGTON 28 (Agerpres). — Reprezentanți ai Statelor Unite, Marii Britanii și Franței s-au întrunit din nou la Washington pentru a încerca să coordoneze politica celor trei puteri occidentale în problema germană. Această reuniune constituie urmarea insistențelor depuse de guvernul vest-german pe lîngă cele trei puteri privitoare la o nouă „inițiativă" în problema germană. Associated Press relevă că nicii marți nu s-a putut cădea de acord asupra unui text comun.

Tensiune în Cipru

NICOSIA 28 (Agerpres). — Agențiile de presă informează că tensiunea politică din Cipru continuă să se agraveze. Cauza înrăutățirii situației, în special la Nicosia, o constituie, după cum transmite agenția France Presse, ordinul primit de către contingentul turc staționat în apropierea cartierului ciprioților turci din Nicosia de a se deplasa în apropierea zonei „liniei verzi", unde a fost încălcat recent acordul de încetare a focului.

Ziarele cipriote informează că negocierile pentru preluarea de către forțele O.N.U. din Cipru a „liniei verzi" de la Nicosia au intrat în impas, fapt care a determinat pe cipriotii turci să reînceapă construirea unei șosele care să lege Kyrenia cu localitatea Temblos. Această șosea ar avea o importanță strategică deosebită, permițînd cipriotilor turci să exercite controlul asupra unei vaste regiuni. „Philelefttheros" subliniază că „săptămînile care urmează vor fi cele mai periculoase pentru criza cipriotă".

La 28 aprilie, generalul Grivas, comandantul forțelor armate cipriote grece a remis un protest generalului Thimaya, comandantul forței O.N.U. din Cipru, în legătură cu reînceperea de către cipriotii turci a construcției unei șosele care să lege localitatea Kyrenia de satul turc Temblos. În nota de protest se subliniază că această măsură, luată de cipriotii turci, riscă să agraveze și mai mult tensiunea în insulă.

Lucrările Comisiei economice O. N. U. pentru Europa

Intervenția reprezentantului R. P. Romîne

GENEVA 28. — Corespondentul Agerpres, Horia Liman, transmite:

În ședința de miercuri după-amiază a început analiza activității de ansamblu a Comisiei economice O.N.U. pentru Europa. Șeful delegației romîne, C. Murgescu, după ce s-a referit la importanța activității comisiei în promovarea cooperării economice și tehnico-științifice între țări cu sisteme economice și social-politice diferite, a spus:

Politica externă a R. P. Romîne, îndreptată spre menținerea și consolidarea păcii în lume, ne determină să subliniem pericolul pe care îl reprezintă acțiunile agresive săvîrșite de forțele militare ale S.U.A. împotriva unui stat suveran și independent — R. D. Vietnam. Guvernul romîn a condamnat aceste acte agresive.

Vorbitorul a arătat apoi că pentru ca studiile cu caracter tehnico-economic elaborate de Comisia economică O.N.U. pentru Europa să reprezinte o sinteză multilaterală a experienței cîștigate de țările participante în domeniile respective, ar fi indicat ca la elaborarea lor să fie antrenați în mod consecvent experți din toate statele respective. În același timp, credem că un plus de operativitate ar mări eficacitatea studiilor. Delegația romînă ia act cu satisfacție de programul pe termen lung al călătoriilor de studii întocmit potrivit unei rezoluții adoptate la sesiunea trecută. Sîntem bucuroși că R. P. Romînă va găzdui două asemenea călătorii.

Vorbitorul a exprimat părerea ca specialiști din țările în curs de dezvoltare din afara Europei să poată participa la aceste călătorii spre a cunoaște experiența îndelungată existentă în țările continentului nostru.

Referindu-se la rezultatele Conferinței Națiunilor Unite pentru comerț și dezvoltare de la Geneva și la contribuția delegației romîne la această conferință, vorbitorul a relevat că înfăptuirea sarcinilor care revin Consiliului pentru comerț și dezvoltare al O.N.U. este legată în bună măsură și de strînsa lui conlucrare cu comisiile regionale ale O.N.U. Problemele importante care se pun în acest domeniu fac necesară elaborarea de recomandări, prin care țările europene să contribuie la eliminarea obstacolelor care împiedică lărgirea comerțului reciproc dintre țările europene și schimburilor cu țările din afara continentului lor.

În legătură cu colocviul internațional privind industrializarea, vorbitorul a relevat că în ultimele două decenii multe țări europene care înainte de război erau rămase în urmă, între care și Romînia, au făcut un uriaș efort în direcția dezvoltării lor industriale, efort pe care studiile elaborate sub egida Secretariatului Comisiei l-au consemnat an de an. El a subliniat că datorită acestui proces se lărgește permanent cîmpul colaborării economice intereuropene, face să devină tot mai numeroase și mai variate posibilitățile colaborării dintre diferite țări.

VIZITA DELEGAȚIEI MILITARE ROMÎNE ÎN R. S. CEHOSLOVACĂ

Primirea de către tovarășul A. Novotny

PRAGA 28. — Corespondentul Agerpres, Al. Liță, transmite: Delegația militară romînă, condusă de generalul de armată Leontin Sălăjan, ministrul forțelor armate ale R. P. Romîne, care întreprinde o vizită prietenească în R. S. Cehoslovacă, a fost primită miercuri 28 aprilie de Antonin Novotny, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, președintele R. S. Cehoslovace.

Au fost prezenți generalul de armată Bohumir Lomsky, ministrul apărării naționale al R. S. Cehoslovace și adjuncți ai acestuia. A participat, de asemenea, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al R.P.R. la Praga, prof. Gheorghe Nițescu. Întîlnirea s-a desfășurat într-o atmosferă sinceră, prietenească.

În aceeași zi, generalul de armată Bohumir Lomsky, ministrul apărării naționale al R. S. Cehoslovace, a înmînat generalului de armată Leontin Sălăjan medalia comemorativă „Insurecția națională din Slovacia", acordată de președintele R. S. Cehoslovace.

Medalia comemorativă „Insurecția națională din Slovacia" va fi acordată, de asemenea, unui număr de 500 de foști combatanți romîni, în semn de recunoștință pentru contribuția armatei romîne, care, alături de armata sovietică, corpul de armată și partizanii cehoslovaci, a participat la eliberarea Cehoslovaciei de sub jugul fascist.

★

În comuna Banov din raionul Uherske-Hradiste, Moravia de sud, s-a sărbătorit cea de-a 20-a aniversare a eliberării ei de sub jugul fascist. La festivități a participat și o delegație din R. P. Romînă a foștilor combatanți din războiul antifascist, formată din colonel în rezervă Georgescu Aureliu și lt. colonel în rezervă Cioată Petre, foști comandanți de unități care au participat la eliberarea localității. Secretarul Comitetului raional al P.C. din Cehoslovacia, Jan Kozubik, a subliniat contribuția armatei romîne la eliberarea Cehoslovaciei și în special lupta ostașilor romîni pentru eliberarea comunei Banov și a altor localități din raionul Uherske-Hradiste. Din partea ambasadei R. P. Romîne la Praga a luat cuvîntul primul secretar, P. Tanasie.

Participanții la miting au trimis ambasadelor R. P. Romîne și U.R.S.S. la Praga scrisori de salut.

Au fost depuse coroane de flori din partea ambasadei R. P. Romîne la Praga și din partea locuitorilor comunei la Monumentul eroilor romîni din localitate și la Monumentul eroilor cehoslovaci.

S. U. A. 4 500 de personalități protestează împotriva acțiunilor agresive în Vietnam

WASHINGTON 28 (Agerpres). — 4 500 de cunoscuți activiști pe tărîm obștesc din Statele Unite (savanți, scriitori, conducători ai sindicatelor și ai mișcării pentru drepturile civile ale negrilor) au trimis la Casa Albă o declarație în care protestează împotriva războiului pe care îl duc Statele Unite în Indochina. S.U.A., se arată în declarație, folosesc mijloace militare în Vietnam și în alte regiuni din Asia de sud-est pentru a înăbuși năzuința spre libertate și independență politică a popoarelor din această parte a lumii. Semnatarii documentului arată că toate popoarele de pe pămînt, inclusiv cel american, au dreptul inalienabil la viață, libertate și fericire și, de aceea, „considerăm necesar să întreprindem pași concreți pentru a preîntîmpina o catastrofă nucleară și un război chimic sau bacteriologic". Printre semnatarii declarației se află Linus Pauling, laureat al Premiului Nobel, Philip Randolph, vicepreședinte al Uniunii sindicatelor americane (A.F.L.-C.I.O.), Baiard Rustin, conducător al mișcării negrilor pentru drepturile civile, scriitorul Kayboil, poetul Ferlinghetti etc.

SĂRBĂTOAREA NAȚIONALĂ A JAPONIEI

Astăzi este sărbătoarea națională a Japoniei — ziua de naștere a împăratului Hirohito.

Japonia, Țara soarelui răsare, este un stat industrial-agrar dezvoltat. Industria japoneză, caracterizată prin cel mai înalt ritm de dezvoltare din lumea capitalistă, are ca principale ramuri metalurgia, construcțiile de mașini, industria chimică. Japonia se situează pe primul loc în lume în ce privește construcțiile navale, pe locul al doilea la producția de fire și fibre sintetice, aparate de radio, televizoare și autocamioane, pe locul al treilea la producția de oțel și ciment. Multe din produsele industriei japoneze sînt cunoscute și apreciate în lumea întreagă datorită înaltului lor nivel tehnic.

În agricultura țării, care concentrează aproximativ 30 la sută din populația activă, se cultivă în special orez, grîu, orz, cartofi, sfeclă de zahăr etc.

Comerțul exterior are o mare însemnătate pentru economia țării, industria bazîndu-se mai ales pe materii prime de import. Cercurile de afaceri japoneze manifestă interes pentru extinderea legăturilor comerciale cu toate țările. După cum arată cifrele oficiale, în primele 10 luni ale anului 1964, comerțul Japoniei cu țările socialiste a crescut cu 70 la sută în comparație cu aceeași perioadă a anului 1963.

Relațiile dintre Republica Populară Romînă și Japonia se dezvoltă și se adîncesc spre folosul ambelor popoare. Ca o expresie a acestor relații, ambele state au hotărît ridicarea cu începere de la 1 iunie 1964 a reprezentanțelor diplomatice la rang de ambasade. Colaborarea economică și schimburile comerciale romîno-japoneze au înregistrat în ultimii ani o creștere continuă. Există posibilități ca ele să se dezvolte și de aci înainte. În acest an țara noastră participă la Tîrgul internațional deschis nu de mult la Tokio.

Cu prilejul sărbătorii naționale a Japoniei poporul romîn transmite poporului japonez urări de prosperitate și pace.

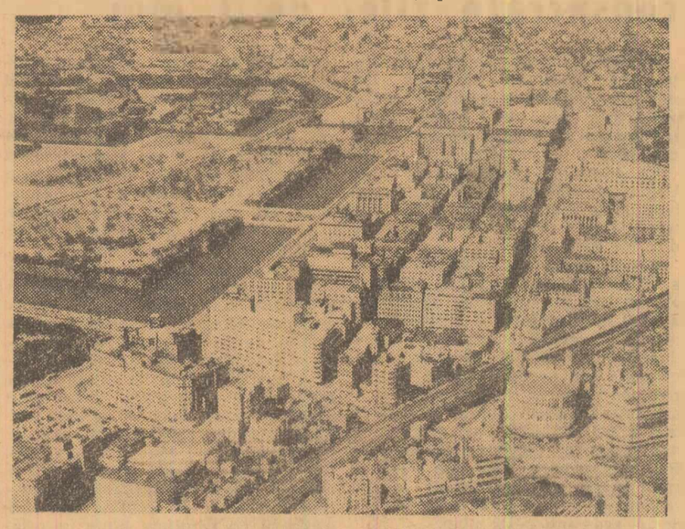

Vedere din Capitala Japoniei

Confruntări în Organizația Unității Africane

De cîteva săptămîni în Africa are loc o vie dispută în legătură cu viitoarea conferință la nivel înalt a Organizației Unității Africane, ce urmează să aibă loc în septembrie la Accra. Șefii de state ai țărilor membre ale Consiliului Antantei — organizație regională înființată în 1959 în Africa occidentală și grupînd Coasta de Fildeș, Nigerul, Volta Superioară, Dahomey, iar de curînd și Togo — au anunțat că nu vor participa la amintita reuniune. În prezent, reprezentanți ai Consiliului Antantei întreprind — după cum relatează ziarul parizian „Le Monde" — „un turneu de propagandă" cu scopul de a explica sensul hotărîrii lor. Arătînd că întreaga acțiune tinde de fapt să obțină „izolarea Ghanei", „Le Monde" redă afirmațiile șefilor de stat din Consiliul Antantei. Aceștia susțin că „ar fi imposibil să participe la întrunirea de la Accra în momentul în care în această țară se găsesc opozanții lor politici".

Ostilitatea țărilor din Consiliul Antantei față de Ghana nu este formulată pentru prima dată. La conferința de la Nouakchott a țărilor africane de limbă franceză (la care au lipsit Guineea și Mali), liderii „Antantei" au reușit să introducă în comunicatul final un paragraf în care se arată că Organizația Comună Africană și Malgașe (O.C.A.M.) condamnă acțiunile unor țări, în special ale Ghanei, care ar sprijini opoziția din țările ce fac parte din această organizație. Campania împotriva Ghanei s-a intensificat după recentul atentat împotriva președintelui Nigerului, Hamani Diori. Potrivit versiunii provenite din cercurile guvernamentale ale Nigerului, atentatorul ar fi membru al partidului Sawaba, iar unii dintre liderii acestui partid, aflat în prezent în ilegalitate, ar fi primit azil politic în Ghana. Guvernul ghanez a respins cu tărie acuzațiile formulate.

Observatorii consideră că izvorul acestor disensiuni îl constituie de fapt pozițiile diferite pe care se situează cele două părți atît în mult disputata problemă a unității africane, cît și față de evenimentele din Congo (Leopoldville). În campania lor împotriva Ghanei, țările din Consiliul Antantei atacă și alte state africane care nu împărtășesc punctele lor de vedere. De altfel, acest lucru l-a recunoscut cu claritate însărcinatul cu afaceri congolez la Londra, Joseph Kavemba, care a declarat că autoritățile de la Leopoldville nu vor ezita să încurajeze mișcarea de subversiune împotriva Ghanei și a altor țări prietene ale acesteia, cum ar fi Sudanul, Algeria, R.A.U. care și-au manifestat opoziția față de guvernul Chombe și sprijină mișcarea de eliberare din Congo.

La conferința de la Nouakchott, cu toată opoziția unora dintre țările membre ale organizației, comunicatul final, redactat, de altfel, în termeni destul de vagi, acordă sprijin poziției lui Chombe, deși numele lui nu este pomenit. Ulterior însă lucrurile au devenit mai clare. O telegramă sosită ieri anunță că președintele Voltei Superioare, Maurice Yameogo, a cerut „convocarea urgentă la Abidjan a șefilor de state O.C.A.M., pentru a hotărî admiterea Republicii Congo (Leopoldville) în sînul acestei organizații". Observatorii de presă consideră că admiterea actualului guvern congolez în O.C.A.M. ar ascuți contradicțiile dintre statele grupului afro-malgaș.

În această situație șeful guvernului Nigeriei, Abubakar Tafawa Balewa, a trimis o telegramă secretarului general al O.U.A., Diallo Telli, în care cere convocarea de urgență a unei sesiuni ministeriale extraordinare a organizației. Agenția France Presse consideră că „Nigeria încearcă, în prezent, să-și impună un rol de arbitru în confruntarea dintre anumiți membri ai O.U.A. și va căuta o soluție în scopul de a nu agrava situația complexă existentă".

Augustin BUMBAC

DIN VIAȚA ȘI LUPTA CLASEI MUNCITOARE INTERNAȚIONALE

ANGLIA

● Aproximativ 3 000 de muncitori de la o uzină constructoare de avioane din apropierea Londrei aparținînd concernului „British Aircraft Corporation" au declarat o grevă de protest împotriva concedierilor în masă efectuate de administrația uzinei.

FRANȚA

● În industria de automobile din Franța se semnalează numeroase conflicte de muncă. La uzinele Peugeot direcția a refuzat să ia în considerare revendicările muncitorilor și, ca urmare, aceștia au hotărît să întrerupă zilnic de patru ori lucrul. Greve s-au mai semnalat la „Sud Aviation", la uzinele de camioane Berliet și la alte uzine.

JAPONIA

● Peste 30 000 000 de cetățeni japonezi n-au putut să folosească miercuri mijloacele de transport în comun datorită grevei de 24 de ore declarată de muncitorii de la căile ferate și liniile de metro particulare. Greva, la care participă 220 000 de muncitori, este una dintre cele mai puternice din cele semnalate în ultimii ani în Japonia. Muncitorii revendică îmbunătățirea condițiilor de trai și de muncă.

S. U. A.

● Numărul șomerilor americani a ajuns la 4,2 milioane persoane. Ca urmare, procentul șomerilor raportat la totalul forței de muncă a sporit la 5 la sută.

ITALIA

● În luna aprilie a avut loc greva celor 210 000 de feroviari italieni. Greva a fost organizată de trei centrale sindicale (C. G. I. L., C. I. S. L., U. I. L.) în sprijinul cererilor de reluare a tratativelor pentru reînnoirea contractului de muncă și pentru salarii corespunzătoare costului vieții.

CHILE

● Peste 1 000 de mineri de la mina de cupru „Disputada de los Condes", însoțiți de soțiile și copiii lor, au participat marți la un marș spre capitala țării, Santiago de Chile, organizat în sprijinul revendicărilor lor sindicale. Manifestanții, purtînd pancarte și scandînd lozinci, au sosit în camioane pînă la intrarea în capitală și apoi au demonstrat pe străzile orașului. Demonstranții sînt în grevă de 44 de zile.

PORTUGALIA

● Mai multe sute de salariați și muncitori ai tramvaielor din Lisabona au declarat grevă, cerînd îmbunătățirea condițiilor de trai. Polițiști înarmați au fost trimiși pentru ai constrînge să reia lucrul. În cursul ciocnirilor cu polițiștii, mai mulți greviști au fost răniți.

Note

Aljube

O infernală închisoare salazaristă

Părinții a 30 de studenți portughezi, arestați pentru „activitate subversivă", au adresat ministrului de interne al Portugaliei un apel comun în care cer eliberarea copiilor lor. Ei acuză autoritățile de torturarea arestaților, din care unii sînt minori.

În apel se subliniază că „copiii lor sînt deținuți, în totală izolare, în hrubele infernalei închisori Aljube. Asupra lor se exercită presiuni, se recurge la promisiuni false și sînt amenințați că părinții vor fi persecutați".

Care este vina lor?

Ziarul „Frankfurter Rundschau", care relatează cele de mai sus, scrie: Guvernul a interzis sărbătorirea în universități a „Zilei studenților" văzînd în aceasta o „formă a luptei de clasă, în contradicție cu armonia care trebuie să domnească în școlile superioare". Ca urmare a acestei măsuri, studenții s-au întrunit într-o adunare de protest. Guvernul a trimis polițiști înarmați care au împrăștiat adunarea și au operat arestări.

Ajunși în închisoare, studenții au găsit acolo un alt grup de studenți deținuți, pe motive similare, încă din octombrie 1964, dar al căror proces nu s-a judecat nici pînă astăzi.

Din închisoare, grupurile de studenți au reușit să strecoare „Un apel adresat națiunii" în care se spune: „Guvernul vrea să înăbușe dreptul la învățămînt și la adevăr".

Gh. DASCALU

SCURTE ȘTIRI

BRUXELLES. Miniștrii de finanțe ai celor șase state membre ale Pieței comune se vor întruni la 3 și 4 mai la Cannes, în Franța, unde vor discuta problemele financiare ale C.E.E. În prezența președintelui Băncii centrale a celor șase țări, miniștrii se vor referi, de asemenea, la mult discutata reformă a sistemului monetar occidental. Tot la această ședință vicepreședintele Comisiei C.E.E., Marjolin, va prezenta un raport asupra actualei situații conjuncturale a Pieței comune.

PARIS. La 28 aprilie primul ministru al Franței, Georges Pompidou, l-a primit pe A. Gromiko, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S. În aceeași zi ambasadorul U.R.S.S. în Franța, V. Zorin, a oferit un dejun în cinstea lui A. Gromiko. Agenția TASS menționează că în cuvîntarea rostită cu acest prilej, ministrul de externe al Uniunii Sovietice a declarat: Convorbirile noastre prezintă interes pentru ambele țări, căutăm să aducem un aport, pe măsura forțelor noastre, la cauza păcii generale și slăbirii încordării internaționale. Ne exprimăm speranța că Franța și U.R.S.S. vor acționa în aceeași direcție. Îmbunătățirea relațiilor noastre nu dăunează nimănui. Ea va avea un rol pozitiv nu numai pentru popoarele noastre ci și pentru toate popoarele. În cuvîntarea de răspuns, ministrul de externe al Franței, Murville, a mulțumit pentru invitația de a vizita U.R.S.S.

LONDRA. După cum relatează agenția Reuter, cabinetul britanic, care s-a întrunit marți la Londra, a aprobat ultimele detalii și termene ale planului de naționalizare a industriei oțelului.

RIO DE JANEIRO. Referindu-se la importantul cotidian guvernamental „Jornal do Brasil", agenția France Presse anunță descoperirea unui complot vizînd asasinarea președintelui Castello Branco și a altor personalități ale guvernului brazilian. Ziarul citează ca sursă a informațiilor sale cercurile militare din Brasilia. Cu toate că nu menționează nici o arestare, „Jornal do Brasil" precizează că, potrivit acelorași surse, complotul descoperit a fost complet neutralizat.

VIENTIANE. La 27 aprilie trupe rămase fidele fostului vicepremier Fumi Nosavan au atacat o poziție a armatei guvernamentale, situată la 15 mile est de orașul Paksane. Forțele guvernamentale au respins cu ușurință atacul și au capturat patru rebeli. Se crede că grupul rebel a fost condus de colonelul Kapkeo, unul din cei trei conducători ai rebeliunii de la Paksane, înăbușită în urmă cu trei săptămîni.

SANTO DOMINGO. Postul de radio San Isidro (baza unităților de aviație comandate de generalul Wessin, considerat conducătorul contrarevoluției militare) a anunțat oficial formarea unei junte militare de guvernămînt.

MOSCOVA. Agenția Novosti transmite că la Ministerul Comerțului Exterior al U.R.S.S. a fost semnat contractul privind livrarea de către firma franceză „Sorreil" a utilajelor necesare pentru construirea la Mitisci, în regiunea Moscova, a unei uzine pentru producerea de materiale plastice stratificate decorative folosite pentru finisarea interioarelor și mobilei.

ADEN. Ca urmare a protestelor populației și guvernului din Aden, autoritățile britanice din acest protectorat au fost nevoite la 28 aprilie să ridice starea excepțională instituită în urmă cu o săptămînă.

Birmingham (Alabama, S.U.A.). Demonstranții negri își cer drepturile

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București. Piața „Scînteii" Tel. 17 60 10, 17 60 20. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii